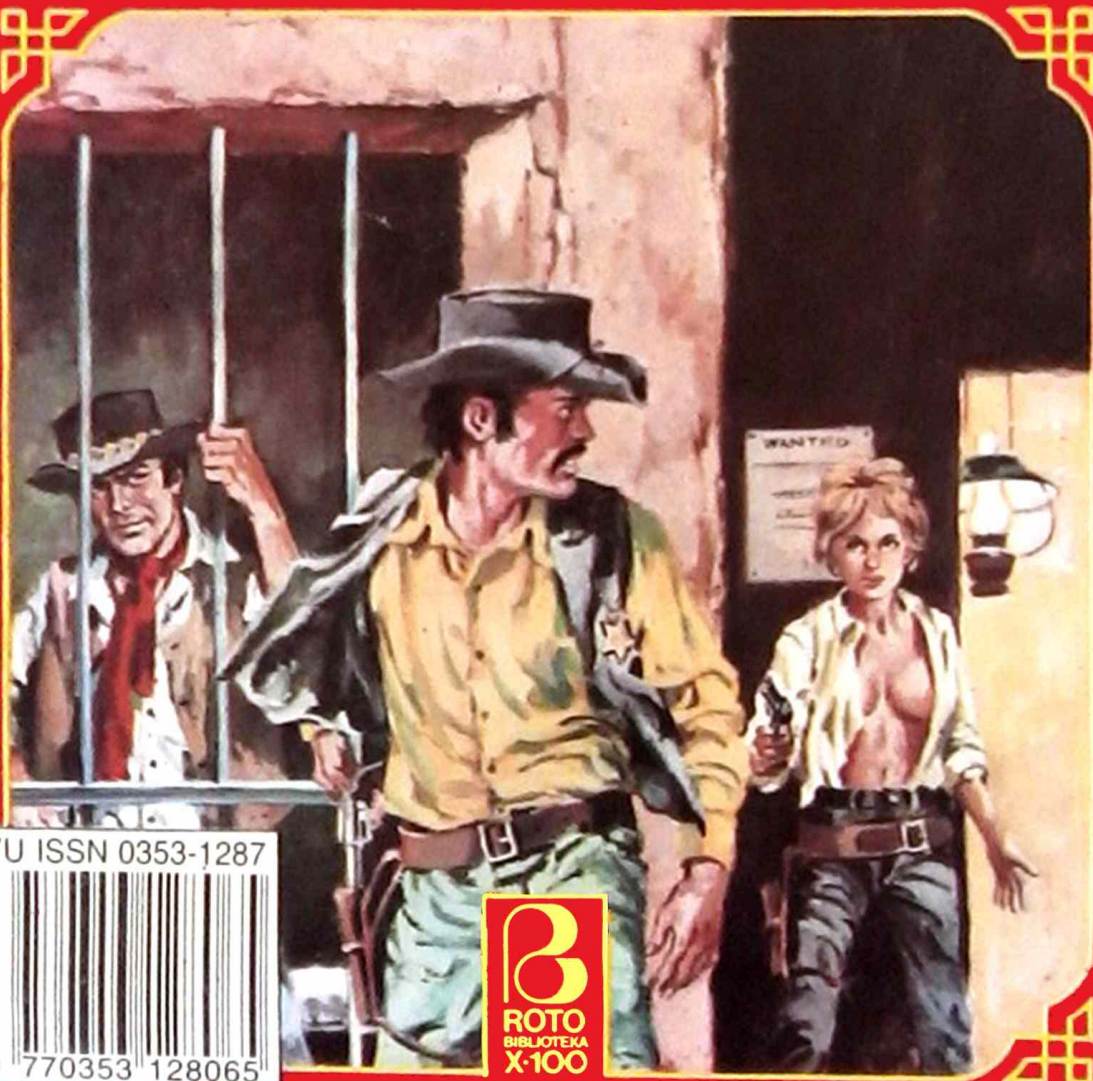

WESTERN

D. Finegan

NOĆ ZA VEŠANJE

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128065

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

BROJ 159 • 13.400 DINARA

D. Finegan

NOĆ ZA VEŠANJE

1

On je poludeo! rekao je narednik Tauzer.

Tek probuđen, glave teške od sinoć ispijenog alkohola i nedovoljno dugog i okrepljujućeg sna, kapetan Mo Moris u prvi mah nije razumeo šta mu narednik govori.

Stajali su u vratima Morisove hotelske sobe i gledali jedan drugoga.

— On je potpuno poludeo. — Uveren u to, Tauzer ponovi svoje ubedenje i, pored Morisa, prođe u sobu.

Kapetan sleže umornim ramenima i zatvori vrata. Okrenuo se, pogledao u široka ramena narednika Tauzera i setio se o čemu mu on to govori.

— Hej, nije valjda uradio. . . ono? — kriknuo je Moris, odjednom zaboravivši na mamurluk.

Narednik skide pogled sa lepote koja je mirno ležala u Morisovom krevetu, pa pogleda kapetana.

— Jeste, uradio je baš to — rekao je slomljenim glasom.

— On je poludeo — zaključio kapetan Mo Moris. — E, neće to tako lako proći! — Zavrteo je glavom i potpuno oterao umor i san iz tela.

Žurnim kretanjama se počeo oblačiti.

U brzini je pogrešno zakopčao

dugmad na košulji, pa je žestoko opsovao.

To je izazvalo smeh lepe devojke koja nije pokazivala nameru da se dignu iz kreveta.

Moris je pogleda.

Lepotica je bila zaista lepotica.

Telo joj je možda bilo malo isuviše mršavo i krhko za posao kojim se bavila, ali je imala lepo lice i prelepe oči. Bila je svesna svoje vrednosti.

Plava kosa joj je u kovrdžama padala na ramena. Usne su joj bile tanke ali čulne, stvorene za vatrene poljupce. Zvala se Eni, i Moris se u nju zaljubio već na prvi pogled.

Gledajući devojku prekinuo je oblačenje, a ona se mazno smeškala, polaskana pažnjom kojom je obasipa ovaj neobični momak.

— Hijacintan — rekao je Moris nežnim, zaljubljenim glasom.

— Ko? — upita Tauzer, kojem se Eni nije svidela. On je voleo malo starije i punašnije žene.

— Hijacintan — reče mu Moris, ponudivši i naredniku jedan osmeh. — Imao sam brata propovednika. Bio je učen i znao je mnogo čudnih imena. Hijacintan je cvet koji ima latice slične kovrdžama kose. Brat je govorio da je to lep cvet.

Tauzer sleže ramenima.

Moris pogleda svoj plavooki hijacintan koji se koketno smeškao iz tople i zgužvane postelje.

— Odmah ću se vratiti — obećao joj je kapetan i konačno podesio uniformu da kako — tako stoji na njemu.

Obuo je čizme i opasao opasač sa teškim vojničkim koltom.

Izlazeći iz sobe pogledao je u svoje preplanulo lice. Zarastao u trodnevnu bradu nije izgledao uredno i lepo. No, nije mario za to.

— Gde je taj ludak? — pitao je narednika i izašao iz sobe.

*

Ludaka su zatekli u Faberovom salunu.

On se zvao Olaf Borson i po činu je bio kapetan.

Stajao je uz šank i u ruci držao nekakav papir. U ogledalu je primetio Morisa i Tauzera.

Odmah se okrenuo i pošao im u susret.

Na licu, lepo obrijanom, blis-tao je osmeh najvećeg zadovoljstva. Mrki pogledi dvojice prijatelja ga nisu zabrinuli. Stao je pred njih, salutirao i pružio papir Morisu.

— Gospodine kapetane, dobili smo borbeni zadatak — izvestio je Morisa, koji je neveselo prihvatio ponuđeni papir.

— Fabere, tri viskija! — viknuo je Borson i uhvatio prijatelje pod ruku pa ih poveo da sednu za sto. — Pročitaj, Mo, pročitaj. Javili su iz komande da se prihvatimo tog posla. — Nudio je kapetan Borson kolegu da se uveri kolika ih je sreća snašla.

Seli su za sto uz velik prozor.

— On je lud! — šapnuo je Tauzer Morisu dok su se nameštali na stolice.

Moris sede i pročita kratak tekst na papiru.

Nakon nekoliko čitanja pogledao je u Borsona.

— Ti si ovo zahtevao? — upitao ga je i pokazao mu na poruku koja ni počemu nije bila vesela.

— Da! — ponosno priznade Borson. — Zar to nije dobro? Urađićemo jedan posao više. Dve muve jednim udarcem.

Moris saosećajno pogleda u Tauzera.

— On je poludeo — rekao je naredniku.

— Borson, ovo nije igra — ozbiljno reče Tauzer kapetanu, ti-him, što je mogao mirnijim, pri-branijim glasom. — Znaš li u šta si nas uvalio?

Borson ga samo začuđeno pogleda.

— Gori si od pukovnika Pilburna.

On nas ne bi terao da izvršavamo toliko opasnih zadataka. Svaki pametan čovek pokušava da se izvuče iz nevolje, a ti sam sebe, a i nas, što je još gore, u njih uvlačiš.

Borson sleže ramenima.

Debeli vlasnik saluna im je doneo piće i oni otpiše po gutljaj.

— Lako je vama, momci — progovori kapetan Borson i zagleda se nekamo u daljinu. — Mene su u prijavu Fort-Gvardu prebacili iz Vakoa, iz velikog i lepog grada. — Sa nekoliko uzdaha Borson je uverio prijatelje koliko čezne za lepim gradom Vakoom. — Ja se moram vratiti u Vako. Moram izvršiti dvadeset zadataka i vratiti se.

— Ali, ne moraš i nas uvaljivati u to — podseti ga narednik Ta-

uzer. — Mi ćemo ostati u Fort-Gvardi i nakon izvršenih hiljadu zadataka.

— Lako je vama — uzdahnu kapetan Borson, razočaran što i oni ne dele njegovo veselo raspoloženje.

— Ovo je opasan posao, Borsone — rekao mu je Moris.

— To nije šala — potvrdio je Tauzer.

— Lako je vama — odgovorio im je Borson. — Mene su iz Vackoa prebacili u Fort-Gvardu. Ja se moram vratiti.

Moris i Tauzer više ništa nisu mogli promeniti. U depeši koja je stigla iz komande garnizona u Fort-Gvardi, naređeno im je da reše slučaj četvorostrukog ubistva koje se dogodilo pre dve noći.

*

Araho ih je dočekao sa vešalima.

Vraćali su se iz San-Antonija za Fort-Gvardu.

Nakon gomile problema koje su imali čuvajući senatora Botlera, zadatak su uspešno završili i, ne žureći mnogo, krenuli su prema Pekosu, u tvrđavu Fort Gvarda.

Ulazeći u Araho videli su četvoricu obešenih kako se klate na jutarnjem vetru.

Nijedan stanovnik ovog gradića na istoimenoj reci nije bio na ulici.

Vetar je osvežavao prijatno letnje pre podne. Sunce još nije ugrijalo toliko da vrućina postane nepodnošljiva i da potera ljude u hladovinu.

Moris, Tauzer i Borson su uja-

hali u grad i zastali pred vešalima.

— Vidi, vidi, ovde i šerifa zna-ju obesiti. — Pokazao je Tauzer rukom na obešenog čoveka sa značkom.

Moris je samo slegnuo ramenima i pljunuo u prašinu.

Prizor nije bio nimalo prijatan.

Oni poteraše konje do saluna kojim je vladala crkvena tišina.

Sklonili su konje u hlad i sjahali.

— Čudno raspoloženje u ovom gradu — primetio je Borson.

Ušli su u veliku tamnu prostori-ju saluna. Unutra nije bilo ni jednog čoveka.

— Ima li ko živ? — povikao je Tauzer.

Odmah su se začuli koraci i u vratima iza šanka pojavio se de-beo čovek, ružnog lica, izrova-nog velikim ožiljcima od bubu-ljica ili neke bolesti.

Čovek ih odmeri pogledom, ali ništa ne upita. Samo je uzdahnuo nekoliko puta, jedva uvlačeći vazduh u pluća.

— Šta je to u ovom gradu? — upita Tauzer svoje prijatelje. — I ovaj pre liči na mrtavca nego li na živog čoveka.

Debeljko nije želeo raspravljati sa oficirima. Stao je iza šanka i rukama se pridržao za njega, kao da se boji da mu noge ne pokleknu i ne izda snaga.

— Ko su oni obešeni? — upi-tao je narednik.

Čovek ih pogleda očima bez imalo života. Još je nekoliko pu-ta uzdahnuo; da potvrdi koliko mu je teško pričati o toj temi.

— To su bili vrlo ugledni ljudi ovog grada — ipak je rekao de-

beli čovek, nakon mnogo pre-mišljanja.

— Pa, ko to veša tako ugledne ljude?! — Začudio se Mo Moris.

Debeljko sleže mesnatim ramenima.

— Jutros su osvanuli na vešalima — rekao je svojim sporim, skoro plačnim glasom. — Vidite da niko ne izlazi na ulice. Ko zna šta će još biti!?

Trojica oficira nisu mnogo saznali iz reči tog masnog čoveka.

— Šerif je isto obešen, je li? — upita Tauzer.

— Da, i šerif i njegov pomoćnik — odgovori mu čovek za šankom. — Trgovac Linen i sudija Džeferson su ostala dvojica. Mora da ih je neko u toku noći...

— Za jednu noć njih četvoricu?! — čudio se Tauzer.

Debeljko klimnu glavom.

Nekoliko trenutaka oficiri su razmišljali o netom saznatim činjenicama.

— Nas to ne zanima — procedio je Moris. — Daj ti nama da popijemo pivo i pripremi nešto za doručak, dobar doručak.

Seli su za sto i bez reči se prepustili svako svojim mislima.

— Čini se zanimljivim — rekao je Borson, nakon što je sa nekoliko gutljaja piva osvežio grlo.

— Šta to? — upita Tauzer i oprezno pogleda u Borsona, kao da je naslutio šta kapetan kani uraditi.

— Zanimljiv slučaj. — Razmišljao je Borson naglas. — Četvoricu uglednih ljudi obesiti u toku jedne noći. Za tako šta nikada nisam čuo.

Moris i Tauzer su ćutali.

Kad god je Borson govorio, to su bile žalopojke zbog okrutne sudbine koja ga je iz raja bacila u pakao Fort-Gvarde.

Ako ne bi govorio o toj svojoj nesreći — značilo bi da nešto zaista nije u redu s njima.

Da je poludeo, to su Moris i Tauzer odmah saznali čim im je kapetan Borson izneo svoj predlog.

— Dajte da rešimo ovaj slučaj — veselo se nasmejavao Borson svom pametnom predlogu. — Eto, već smo se zatekli ovde, u najboljem trenutku.

Moris odmahnu glavom.

— Nemamo vremena, u Fort-Gvardi nas već čekaju.

— Neka čekaju. — Borsonovo lice je blistalo od sreće zbog ukazane prilike. — Odmah ću telegrafom pitati komandu za dozvolu da rešimo ovaj slučaj. Pukovnik Pilburn će nam to sigurno dozvoliti.

— Sigurno hoće — potvrdi Tauzer. — On je lud kao i ti.

— Borson, ne igray se heroja — preporučio Moris kolegi, preplašen da bi on zaista od komande mogao zatražiti dozvolu da se zadrže u Arahau dok razreše slučaj četvorostrukog ubistva.

2

Debeljko se zvao Nik Faber, i bio je vlasnik jedinog saluna u gradu.

Kada je grobar, pomognut sa još nekim ljudima, poskidao leševe sa vešala, Faberu je laknulo, kao i celom gradu.

Ljudi su počeli izlaziti na ulice. Počeli su prepričavati svoje ubeđenja i sve što su znali i što nisu znali.

Nakon burnog jutra očekivali su smak sveta.

Umesto sveopšteg smaknuća došli su oficiri i zaseli u salunu, odakle se celog dana nisu nameravali pomaknuti.

Ljudi su ispunili salun, pod uticajem prvih čašica pića opet su se ponašali slobodno kao pre, kao da se ništa nije ni dogodilo.

— Sutra ujutro nastavljamo dalje — rekao je Moris strogim glasom. Osećao je prijatnu omamljenost od alkohola i nije hteo da propusti ugodan odmor u postelji.

Još kada je čuo da mama Pelagora ima kuću punu lepih devojčica, Moris odmah ustade i glavom dozva vlasnika saluna, Nika Fabera.

— Gde je taj raj? — upitao je debeljka.

Faber ga pogleda nemo; nije razumeo pitanje.

— Čuo sam za neku Pelagoru — reče Moris krčmaru, čudeći se njegovoj gluposti.

— Ah, to je odmah iza hotela — nasmešio se Faber svojim sitnim, pokvarenim očima, uraslim u masne obraze. — Lako će te naći...

Moris se okrenu prema svojim prijateljima, koji se još nisu nameravali maknuti od stola.

— Uzmite sobe u hotelu — naredio je. — Ti Tauzere, donesi ključ moje sobe u taj raj mame Pelagore. Idem odmah odabrati neku lepu igračku za večeras.

— Da, gospodine kapetane! — nervozno je viknuo narednik, nezadovoljan što opet mora biti Morisov kurir.

Moris mu namignu i izađe u noć, koja je već ovladala malim gradom na reci Araho.

*

Devojke nisu imale mnogo posla.

Moris je ušao u hol velike zgrade upravo kada je jedna od njih krenula gore, u sobu, sa nekim uredno odevenim mladićem.

Uz bogato opskrbljeni šank stajale su tri gospodice i neveselo ispijale kafu. U dnu prostorije bila je postavljena dugačka klu-pa obložena kožom.

Na njoj su sedele još dve — tri devojke i čavrljale o nekim poslovnim tajnama.

Moris se iznenadio malom broju posetilaca.

Vetar i svežina malo su mu razbistrili glavu koja se ceo dan nalivala pivom.

Njegova pojava je pobudila veliko interesovanje devojaka. Odmah su sve prekinule svoje nebitne razgovore i svu pažnju usmerile na stranca u uniformi.

Mo Moris se nesigurnim korakom uputi ka šanku.

Naoružan širokim osmehom prišao je devojkama koje su pile kafu.

One mu odmah napraviše mesta, da stane između njih i razbije im dosadu.

— Ja sam Dolores. — Odmah mu šapnu jedna mala crnka, vatrenih očiju.

Moris joj se osmehnu.

Devojka sa njegove leve strane nije se predstavila imenom, ali mu je odmah strasno uhvatila mišicu.

Kapetan proceni da mu se ta devojka više sviđa od Dolores.

Njene čvrste ali nevelike grudi bile su tek malo sakrivene ne-

potrebnim steznikom i providnom svilenom maramom, koju je prebacila preko krhkih ramena.

Moris ju obrgli oko struka i istog trena zaboravi na zbunjenost.

— Šta to radite muškarcima iz grada, kada se ne usuđuju doći? — upitao je devojk.

Ona mu se samo nasmeši i sleže ramenima.

— Pokazaću ti — obećala je.

Na Morisove dodire odgovarala je istom merom.

Odmah mu je otkopčala dugme na košulji i svojim tankim prstima počela šarati po njegovom snažnom telu.

Moris naruči dva viskija.

Što je duže promatrao njene plave, iskričave oči, kapetan je shvatao da mu se ne žuri iz Arahoa. Ovakav cvet nije slutio da će naći u prljavom gradu na pola puta od San-Antonija do Fort-Gvarde.

Hijacintan.

Čvrsto je privukao devojk k sebi i nežno joj dotakao obraz usnama.

Osetio je kako je drhtaj prošao njenim telom.

Opojni miris njenog parfema još više je izazivao njegovu požudu.

Pod svojim grubim prstima, naviklim na čaše, karte za poker i konjske uzde, osećao je njenu meku, toplu put, kako se izvija i nudi. Igrao se njome, tražeći da opipa baš ona mesta koja je sakrila krpicama.

Primetio je dolazak narednika Tauzera.

Gledao je Tauzerovo ružno lice kako se vrti na sve strane, tražeći njega. Crvena svetlost io-

nako nelepom, borama i ožiljcima iseckanom narednikovom licu davala je sablastan izraz. Gotovo celave glave, sa tek nekoliko dugih pramenova slabe, bezbojne kose, Tauzer je nervozno frknuo na pozive devojaka, koje su znale da je bolja i takva mušterija nego nikakva.

Tek tada je Tauzer primetio Morisa i ljutitim korakom krenuo ka njemu.

— Gospodine kapetane, izvršio sam vaše naređenje — rekao je narednik i pokazao na ključ u ruci. — Soba broj sedam, gospodine kapetane.

Moris se nasmejao Tauzerovom besnom licu.

Naručio je piće za narednika i odmah popravio raspoloženje svog podređenog.

— Gde je Borson? — pitao je Moris, ne ispuštajući krhko telo svoje lepoticе iz ruku.

— Zabavlja kćerku vlasnika saluna — odgovorio je narednik a na licu mu se pojavio izraz zgražanja. — Nije mnogo lepša od oca. Još je krupnija, zdepastija.

Morisova lepotica se nasmejala.

— Ja sam Dolores — rekla je Dolores Tauzeru, no ni njemu se nije svidela.

— Ja sam En — setila se reći Morisova lepooka devojka, i on je iz zahvalnosti poljubi.

— Hajdemo u hotelsku sobu broj sedam — rekao joj je i počeo joj odvezivati steznik.

Ona mu odgurnu ruku.

— Moramo ovde ostati — slegnula je ramenima. — Tako kaže mama Pelagora. Mi smo...

— Hajdemo kod mene u sobu!

— tvrdoglavo joj ponudi Moris.

Ona mu se nasmeši i prođe mu prstima kroz kosu. Novi vatreni poljubac uverio je Morisa da je zaljubljen u tu zlatokosu devojku.

— En! — pozvao je neko devojku.

Lepotica se pokuša okrenuti, ali joj Morisove čvrste ruke dozvoliše tek da glavu okrene u stranu.

Skoro svi razgovori su prestali. Jedino je Tauzer crnookoj Dolores objašnjavao neke tajne iz svog podugačkog vojničkog života.

Primitivši tišinu, on prekine priču pa i sam pogleda u centar zbivanja, u mamu Pelagoru.

Crveni baršunasti ogrtač je skrivao ispod sebe oko sedamdeset kilogrma mesa mame Pelagore. Obojene kose i sa debelim slojem šminke na masnom licu, žena je svojim primerom lepo pokazivala šta ostane od bića koje život provede uz alkohol, u dimu cigareta i ispod gomile muškaraca.

Uz nju je stajao nizak i mršav čovek u crnom odelu. Ispijeno, blede lice skrivalo mu je oči a ruke su mu neprestano visile nadomak drški dva revolvera.

Moris nije morao dugo razbijati glavu da se seti kojim poslom bi se ovakav čovek mogao baviti.

No, nije ga zanimala ni debela, matora Pelagora ni revolveraš.

On opet počeo milovati Enin struk, no ona mu odgovori samo ukrućenošću.

Nije skidala pogled sa stare vlasnice bordela.

— Izvini se gospodinu i dodi ovamo — pozove ju Pelagora, prekinuvši tišinu.

En pogleda u Morisa.

On joj se nasmeši svojim najsladim osmehom.

Kao kleštima uhvaćena devojka se nije mogla osloboditi njegovog zagrljaja.

— Pusti, moram ići — prošaputala mu je.

— Da, moraš ići u hotelsku sobu broj sedam — podseti ju on.

— Ne razumeš...

— En! — pozvala ju je matora Pelagora ostrim, već nervoznim glasom.

Tada muk zavlada holom javne kuće.

Tišina je dugo trajala.

— Tauzere, da li i tebi smeta ova galama u ovom glupom gradu? — progovorio je Moris, a na licu mu osmeh zameni ledena maska.

Tauzer klimnu glavom.

Oslobodio je ruku i spustio je do revolvera. Pogledom je prešao preko cele prostorije, da ga neko ne iznenadi. Možda ovaj crni petlić uz babu ima i saradnika.

— Gospodine, meni je veoma žao što vam smetam. — Veselo je zacvrkutala Pelagora, a na licu joj zablista pokvaren, lažljiv osmeh. Napravila je nekoliko koraka prema njemu, da ga uveri u svoje dobre namere.

Zaustavio ju je njegov ledeni pogled.

— Devojaka ima, još, koliko hoćete — rekla je i pokazala rukom na ostale gospodice. — Eni je rezervisana. Sutra...

— Tauzere, meni mnogo smeta ova galama — prekinu Moris njen govor.

Otvoreno je pogledao u lice revolveraša u crnom odelu.

— Možda nije tako u celom gradu — rekao je Tauzer. — Po-

kupi koju hoćeš devojku, pa promenimo mesto. Samo nemoj ovu vešticu.

— Gospodine. . . — pokušala je stara mama Pelagora još nešto reći, no oficiri je nisu slušali.

Ona dobaci pogled revolverašu, no on se okrenu i ode uz stepenice, poražen.

*

Moris je odveo En u svoju sobu i onde proveo divnu noć.

No, jutro nije bilo tako divno.

Saznanje da je Borson poludeo i da je u svom ludilu i njima natovarilo tolike probleme na leđa nije ga obradovalo.

— Ti hoćeš da mi rešavamo ovaj slučaj? — pitao je Borsona, jedva suzdržavajući bes.

— Naravno.

— Dobro. Ja ću pomoći koliko mogu. Idem ispitivati stanovnike grada.

— To ćemo raditi organizovano — rekao je Borson, obradovan što Moris pristaje na saradnju.

— Da, ja ću početi od En.

— Od En?

— Aha — potvrdio je Moris, namignuo Tauzeru i požurio u svoju sobu da devojku podvrgne ispitivanju.

3

Kapetan Olaf Borson se obradovao tom zadatku. No, umesto da se prihvati istrage, prihvatio se kćerke vlasnika saluna, Elizabete Faber.

Ona je bila krupna i snažna žena. Imala je trome pokrete, kao i njen otac. Smeđe, pomalo i lepe oči, zanele su Borsona.

Neukusno našminkana, sa debelim nogama i salom na stomaku i kukovima, sa od sunca izbledelom kosom, nije delovala privlačno nikome osim Borsonu.

Ni on sam nije znao šta je to pronašao tako neodoljivo u stasite Beti. No, isto tako nije znao zašto da se ne poigra sa njom u ovom gradu gde vešaju predstavnike zakona.

Kada je Moris otišao kod En, a Tauzer se negde izgubio, Borson krenu u hotel.

Osim jednog saluna u Arahau, Nik Faber je bio vlasnik i hotela. Plaćao je čoveka da se brine o zgradi, a posao je vodila njegova jedinica Beti.

Borson ju je zatekao na portirnici.

Sedela je na mestu portira i prelistavala knjigu gostiju.

Tek kada je kapetan došao do nje, ona podiže svoj uvek umorni pogled.

— O, vi ste! — obradovala mu se.

Borson joj pruži ruku.

Umesto da se rukuju, on uhvati njenu glatku, mesnatu šaku i podari joj blagi, nežni poljubac u prste.

Iznenadena njegovom galantnošću, ona porumeni, ne znajući šta da kaže.

— Pravi ste džentlmen — jedva je promucala, a onda joj u pogledu blesnu svakoj ženi urođena koketnost.

Borson joj ponovi svoje ime, iako je bio uveren da se ona samo pretvara da ga nije zapamtila. Tek tada joj je ispustio ruku iz svoje ruke.

Nekoliko trenutaka su se samo gledali.

Žena je bila već nadomak tridesete godine. Osim očiju, u kojima je Borson nazirao tragove lepote, imala je i poželjne, sočne usne.

— Ako radite, ne želim smetati — reče Borson brzim rečima, kao da se ispričava zbog ometanja u poslu.

— O, ne, gospodine! — Ona se uplaši da će oficir otići, pa brzo obide mali pult i ponudi mu pogledu svoje snažno telo.

— Taj prokleti starac! — grdila je portira. — Nikada nije bio ovako drzak kao u poslednje vreme. Osim što ne obavlja poslove kako treba, obavezno i kasni.

— Pristaje vam izraz ljutnje na licu. — Zavodnički se osmehnu Borson.

Te reči zbuniše Beti Faber.

Ona pocrveni u licu, a to ni šminka nije mogla sakriti. Zbunjeno je stavila šaku na šaku i pogled spustila na pod.

Borson ponosno zaključio da uspešno konverzira. U Vakou biranim rečima izazivao uzdahe lepih gospodica iz uglednih porodica.

U Fort-Gvardi je bila posve drugačija situacija. Kada bi prišao devojci i odabrane reči joj dobacio, ona bi ga »obradovala«
cenom svojih usluga.

Pred Morisom i Tauzerom se zakleo da nikada nijednoj ženi neće platiti.

Ima šarm i pamet.

— Da li trebate nešto? — upita ga Beti, oteravši rumenilo sa obraza. — Nadam se da ste zadovoljni smeštajem. Sobe nisu baš nešto posebno, ali boljih nema.

— U redu je, gospodice — odmahnuo je rukom Borson. —

Hteo sam vam samo reći da ćemo ostati nekoliko dana duže u ovom gradu.

Ona mu dobaci topao pogled, da ga ohrabri.

— Još neko vreme ćemo zadržati vaše sobe. — Govorio je oficir i široko gestikulisao rukama.

— Drago mi je... — priznala je Beti a pogled joj opet pade na pod.

Stari protir je pogodio vreme da dođe.

Beti na njega odmah sruči gomilu pretnji i prekora. Starac se samo zagonetno smeškao klimajući glavom, kao da odobrava i prihvata sve njene zamerke.

— Uvek tako... uvek... — potužila se žena i Borsonu.

— Kažem: lepo vas je gledati kada se naljutite — reče joj on sa najsladim osmehom na licu.

Beti se zbuni više nego pre.

Postidenim pogledom osmotrila je starog protira a Borsonov osmeh ju je još više zastideo.

— Šta govorite? — reče koketno.

Odmahnula je rukom u nameri da se okrene i ode nekamo. Onda zastane i čvrstim pogledom osmotri kapetana.

— Ako bi vam prijala hladna limunada... — ponudila mu je. — I danas će biti paklena vrućina.

— Velika vam hvala, gospodice! — obradovao se Borson svom uspehu.

Imaće šta da priča Morisu i Tauzeru.

No, ako pukovnik bude insistirao na objašnjenju smrti četvorice ljudi?

Borson krenu za visokom ženom na drugi sprat, u njen apartman.

Velika prostorija u koju ga je uvela Beti Faber bila je bogato i ukusno sređena, skoro nalik onim raskošnim dvorcima kakve je svojevremeno posećivao u Vakou.

Beti je u njemu videla pravog džentlmena, pa se pokušala pograti seoske princeze.

Ponudila ga je da sedne, no on je radije stajao.

Iskazao je nekoliko pohvalnih primedbi o nameštaju.

Ona je napunila dve čaše limunadom i dala mu jednu. Limunada nije bila hladna kao što je ona tvrdila.

— Možda želite nešto žestoko? — upitala je i prišla malom stolu koji je na sebi imao nekoliko vrsta alkohola.

Borson joj pride i preko rame na pogleda u poslagane flaše.

— Da, meni treba nešta žestoko! — rekao je i obuhvatio ju oko struka.

Osetio je kako joj se celo telo ukrutilo.

Zabacila je glavu unazad i kosom ga zagolicala po licu. On spusti svoje usne na njen beli i podatni vrat.

Ona mu se mazno prepusti.

Nežni dodiri postajali su sve strasniji. Njeni uzdasi ohrabрили su Borsona. On joj uhvati dojke obema rukama.

Njene bujne dojke počese bežati i otimati se pod milovanjima. Nespretnim pokretima pomogla mu je da joj raskopča bluzu.

Spojenih usana i priljubljenih, isprepletenih tela, spustili su se na pod, usput srušivši bokal sa limunadom.

Lud si! — rekla mu je Beti.

Nakon valjanja na podu, setili su se postelje pa su otišli i nju da zgužvaju.

Snop svetla je padao Borsonu na noge i grejao ih. Ležali su goli i zadovoljni.

Kada mu je rekla da je lud, on se setio Morisa i Tauzera. Oni su mu rekli da je ludak, kada je svojevolumno tražio da dobiju zadatak koji nisu nameravali rešiti.

— Lud si! — Opet mu reče devojka i počela ga milovati po stomaku.

On oćuti njeno toplo, oznojeno telo uz svoje.

Počeo je da se plaši tog velikog, teškog tela. Ona nije marila za njegov umor i iscrpljenost. Opet ga je izazivala, sva srećna što ga može zadovoljiti.

— Vrućina je — primeti kapetan, jedva se susprežući da ne popusti pred izazovnim milovanjima njene ruke, koja je, kao slučajno, klizila sve niže.

— Aha, vrućina je — priznala je Beti Faber, obliznula usne i celim telom preklopila svog džentlmena, zanemariivši njegove proteste.

Beti je konačno obukla haljinu.

Dobacila mu je nekoliko umiljatih pogleda i počela sakupljati razbacane stvari.

Borson je smogao snage da ustane i obuće se. Do kraja iscrpljen, prišao je stolu sa pićima i sebi usuo više od pola čaše viskija.

Alkohol ga je okrepio a Beti

prekorila što i njoj nije usuo piće.

On iskoristi priliku pa i sebi ponovno nali punu čašu.

Snažna Elizabeta Faber mu pride.

Zaljubljeno se smeškala lepim, pomalo setnim očima.

— Vručina je — rekao je kapetan i podigao čašu da nazdravi gospodici.

Kristal je zvecnuo i oni zadovoljno otpiše po gutljaj.

Beti ga uhvati za ruku.

— Mogli bismo posle ručka otići na reku — predložila je i mazno mu se privila uz telo.

Borson zastade da razmisli.

Za sebe je tvrdio da je čovek od reči. Rekao je da će razrešiti slučaj četvorostrukog ubistva, i to mu valja i uraditi.

Na pomoć svojih kolega nije mogao računati.

— Možemo se fino osvežiti — rekla mu je Beti. — Znam lepo, usamljeno mesto gde je voda veoma prijatna.

— Kada da krenemo?

— Hoćeš li ručati sa mnom, ili sa svojim priteljima? — upita ga Beti.

Borson se iznenadi. Tek tada je video kako vreme leti, a oni tapkaju u mestu, ništa ne radeći da razreše tajnu zločina.

— Ne znam šta da radim — priznade on ženi. — Mislím da ću morati s njima biti za vreme ručka. Imamo neke probleme koje moramo rešiti.

— Onda ćeš me naći ovde, u hotelu — rekla je Beti Faber. — Odmah ću reći starom Pajtonu da mi pripremi kola.

Borson klimnu glavom.

Krenuo je da ju poljubi, no ona to ne primeti već okrenu

glavu prema prozoru i odmah joj se lice izmeni, poprimi masku mržnje i besa.

Prateći njen pogled Borson opazi jednu stariju gospođu koja je, pod zaštitom suncobrana, prelazila ulicu.

I sa tolike razdaljine je video kako blešti njen duboki dekolte. Video je njene mesnate obraze kako neveselo vise. Video je njeno ostarelo telo u narandžastoj, kričavoj haljini i nije se iznenadio kada je čio kako Beti proklinje »odvratnu, matoru kurvu«.

Devojka se tada setila njegovog prisustva, pa ga brzo pogleda, nadajući se da nije čio njene reči.

No, Borson je upitno i radoznalo gledao pravo u njene oči.

— To je stara Pelagora, vlasnica bordela — reče mu Beti i besno okrenu leđa prozoru. — Izuzetno je pokvarena žena.

Borson nije razumeo kakav bi razlog mogao navesti takvu devojku kao Beti da mrzi staru, razvratnu prostitutku. No, nije ga zanimalo.

On poljubi svoju debelu lepoticu i opet joj šapnu da bes samo povećava njen šarm.

Ona mu se odsutno osmehnula.

..

Borson nije ručao sa kolegama.

Tauzera je video kako igra poker sa nekim besposličarima, a Moris mu nije hteo otvoriti vrata.

Kapetan je na brzu ruku pojeo neukusni ručak i razmenio nekoliko mrkih pogleda sa debelim Nikom Faberom.

Nije hteo da odmah ode do Be-

ti, već uze pivo i ode na trem, da sakupi malo snage.

Lišen šerifa i još nekoliko uglednih ljudi, grad je ipak živio kao da se ništa nije dogodilo.

Borson je promatrao ulicu i opet osetio nesavladivu nostalgiju za Vakoom.

Nijni primetio dečaka koji mu je prišao.

— Gospodine, vi ste kapetan Borson? — upitao je dečak i sam umoran od šetnje po suncu.

Borson se iznenadio. Ipak klimnu glavom, iako nije mogao znati šta hoće taj momčić od nje-ga.

— Filip Peteri mi je rekao da vam kažem da dođete kod njega — reče dečak.

— Koji Peteri? — začudio se Moris.

— On radi u pošti — objasni mu dečak. — Želi da razgovara sa vama.

Borson se seti starca koji mu je telegrafsano naplatio četiri umesto tri dolara.

— Gde da dođem?

— U poštu — reče mu dečak — Ja sam Maksim Peteri. Filip je moj deda.

— Hajde Maksime, beži kući. — odseče Borson i ne da dečaku novčić.

Borson je popio pivo i sporim koracima krenuo ka pošti.

*

Zvono na vratima se oglasilo, ali Borson nikoga nije primetio u prostoriji.

Tek nakon nekoliko trenutaka čuo je korake iz jedne stražnje sobe. U vratima se pojavio stari Peteri.

Starac je odmah razvukao lice u osmeh.

— Drago mi je da ste došli, gospodine kapetane. Čekamo vas. Izvolite, uđite.

Starac je obišao pult i zaključao vrata iza Borsona, koji se malo zbunio.

Usmeren poštarevom rukom, on krenu u sobu iz koje je starac netom došao.

Za velikim stolom pretrpanim kojekakvim papirima, sedela je žena već nadomak starosti.

Obučena u izbledelu crnu odeću izgledala je starija nego što je bila. Oči su joj bile crvene i mutne od plača. Na bledom licu isticali su se tamni podočnjaci.

Njen pogled malo živnu kada je videla kapetana,

— Ovo je Merlin Džeferson, udovica sudije Džefersona — rekao je stari Peter grubim glasom — Izvinite, gospodine kapetane, no iz depeše koju ste poslali video sam da ste vi hrabar i pošten čovek koji želi pomoći čoveku u neprilici.

Borson se rukovao sa udovicom i zbunio pred tim pohvalama.

— Sva je sreća što ste našli u pravom trenutku u naš grad — govorio je Peteri svojim ljubaznim glasom. — Svaki pošten čovek mora se zgroziti nad tim okrutnim zločinom. No, vaša odluka da pomognete jasno govori da zlo nikada ne može pobediti dobro, dok je takvih ljudi kao što ste vi.

Kapetan stidljivo sleže ramenima.

— Dozvolio sam sebi slobodu da ohrabrim gospodu Džeferson kršeći svoje pravo, rekao sam joj šta ste telegrafisali u svoj garnizon — nastavio je starac. — Gospođa je želela da vam

zahvali i pomogne, ukoliko može.

Merlin Džeferson potvrdno klimnu glavom.

— Moj muž to nije zaslužio — rekla je žena slomljenim glasom — Uvek je sudio pošteno.

Borson samo klimnu glavom.

— Došao je po njega trgovac Linen — govorila udovica, pogleda uperenog u pod. — Hteli su otići u salun, na partiju pokera. Ja sam mislila da će se zadržati, pa nisam brinula. Ujutro mi je Linenova sestra Freni rekla za zločin.

— Grozno! — zavrteo je glavom Peteri.

— Da li sumnjate na nekoga, gospodo? — upitao je Borson.

Žena nesigurno sleže ramenima.

— Svaki sudija se zameri nekome — rekao je kapetan. — Odmetnici uvek drugačije gledaju na zakon, oni misle da su u pravu...

— Moj muž je sudio pošteno.

— Verujem, no, da li je već ranije neko iskazao mržnju prema njemu, ili mu pretio?

— Ne, bar mi on to nije rekao.

— A znate li nekoga ko bi mogao nešto više reći o ovom nemilom događaju? — Upita kapetan. — Šta se priča po gradu? Da li je neko, slučajno, video ubojicu?

I udovica i starac samo su slekali ramenima, a Borson nije ni znao šta da ih više pita i kako da pokuša rasvetliti taj slučaj, u koji se nije ni trebao petljati.

— Ništa, za sada — slegnuo je ramenima. — Moji drugovi i ja ćemo se potruditi da otkrijemo počinioce zločina, i da ih kaznimo. Ako vi nešto saznate ili se

setite nečega što bi nam moglo biti od koristi, obavezno javite.

Požurio je kapetan iz pošte prema hotelu. Primetio je dvokolicu pred zgradom i zaboravio na udovicu Džeferson i obešene ljude.

*

Starac, za kojeg je Beti rekla da se zove Pajton, sedeo je na svojoj stolici i dremao.

Borson prođe pored njega.

Pre nego što ode do svoje visoke i nezasite devojčice, kapetan Borson pride vratima sobe broj sedam.

Čuo je škripanje kreveta.

Nije hteo kucati. Znao je da Moris ne bi sada otvorio ni pukovniku Pilburnu.

Borson se nasmeši ludosti svog prijatelja i požuri u apartman gospodice Elizabete Faber.

Ona je sedela u naslonjači. Obradovala mu se i odmah mu prišla da ga zagrlji i poljubi.

— Zadržao si se — prekorila ga je.

On spusti usne na njen vrat.

— Lud si! — ona prošaputa i oprostila mu što ga je morala čekati.

Pokupila je torbu sa peškirima i nekim nevažnim sitnicama pa ga uzela za ruku i izvela iz hotela.

*

Čim su izašli iz grada, Borson zažali što je uopšte krenuo na reku.

Poslepodnevna vrućina a ni najmanji dašak vetra nije pome-

rao vazduh. Konj se odmah oznojio ali je bio snažan i lako je vukao zapregu.

Beti ga je uhvatila za ruku i setno gledala u modro nebo na kojem nije bilo oblaka. Odsutnim pogledom bi ga katkad pogledala, da se uveri da je ova idila java a ne san.

— Moj otac je zabrinut. — rekla mu je, milujući ga po goljoj podlaktici koja se odmah oznojila.

— Zbog nas? — iznenadio se Borson.

— Ne — odmahnu Beti glavom a osmeh joj blesnu na punim usnama. — Ne sekira se on za mene. Ona ubistva su ga preplašila.

Borson se seti četvorice obešenih.

— Šta on ima sa tim? — upitao je devojkicu.

— Možda nema ništa, ali se plaši — rekla je Beti mirnim, ravnodušnim glasom. — Nekoliko puta je bio u poroti. Veruje da je reč o osveti. Ima nekoliko njih iz Arahoa koji su osuđeni. Za njih se ne zna.

Kapetan je slegnuo ramenima.

Bilo je očito da svaki stanovnik Arahoa ima mnogo bistriju sliku događaja, nego li on, koji bi trebao počinioce zločina uloviti.

Ostalo mu je da samo uzdiše i sleže ramenima.

Tok reke se nije mogao promašiti.

Stabla sa zelenim lišćem pratila su rečno korito.

Sledeći Betine upute, Borson je dovezao kola do male udoline gde je bilo čak i sveže trave.

Reka je zalazila u jedan pove-

ći kanjon pa je ispred malog slapa oblikovala jezerce. Tu je voda bila dovoljno duboka i vrlo čista.

— Lepo je — rekao je Borson.

— Hajdemo — pozvala ga je devojkica i sišla sa kola.

Odmah je počela žurno skidati odeću sa sebe. Borson nepoverljivo pogleda oko sebe, no nikoga nije primetio.

Skinuo je košulju i tek počeo otkopčavati opasač na pantalonama, a devojkica je već blistala belinom svoje mlečne puti.

Potrčala je prema reci. Poskakivanje njenih mesnatih dojki pozva Borsona da se brže reši odeće i požuri u vodu.

— Hajde — pozvala ga je ona, već plutajući u prijatno hladnoj reci.

Borson odloži čizme, a revolver ponese do obale i ostavi ga onde, da bude bliže, za svaki slučaj.

Voda je bila mnogo hladnija od vazduha.

On se prekrsti i zaroni.

Naprosto je osećao kako mu snaga opet navire u telo.

Izronio je ispred devojkice i glasno počeo udisati vazduh.

Ona mu pomože da obriše kapi sa lica.

Pomaknuli su se bliže obali, gde su dosežali nogama dno reke.

Slepljene kose, sa koje su se cedile kapi vode, Beti je izgledala mlađa i privlačnija.

Borson joj podari strastven poljubac.

*

Metak je bućnuo u vodu, jedva metar daleko od njih.

Kapetan odmah ispusti svoju

lepoticu iz zagrljaja i obazre se pogledom na sve strane.

Pre nego što je mogao nešto primetiti on presavi telo, odgurnu se nogama od tla i zaroni. Ronio je što je brže mogao.

Izronio je baš na mestu gde je ostavio revolver. Otresao je glavom, da zbaci kapljice vode koje su mu ispunjavale oči. Rukom je poterao kosu unazad i primetio par starih, prašnjavih čizama pred svojim nosom.

Podigao je pogled i video bradato, nasmešeno lice.

No, odrpanac je u svojoj prljavoj ruci držao pušku na čijem obaraču je igrao njegov kažiprst.

Bradati odrpanac namignu Borsonu mangupski.

— Šta želite? — upita Borson i tek tada primeti svoj revolver za pojasom tog prljavka.

Jedna odrpančeva čizma se podiže i lupi kapetana po radoznaljoj glavi.

Borsona udarac nije ošamutio.

Videvši da neće moći potpuno izbeći udarac, ipak je dovoljno brzo okrenuo glavu, da ga noga ne udari u čelo.

Odmah osvežen hladnom vodom, dozvolio je sebi da malo duže ostane pod površinom, da razbistri glavu.

Kada mu je ponestalo vazduha on izroni dovoljno daleko od obale da ga odrpanac ne može dohvatiti nogom, a dovoljno blizu da može stajati na dnu.

Odstranivši kapi vode sa očiju, on osmotri došljakovo lice. Činilo mu se poznato.

Obučen u lako kožno odelo, sa nekom neobičnom puškom ručne izrade u ruci, čovek je ličio na otpadnika koji godinama nije

bio među ljudima, i koji je zabravio šta znači reč: berberin.

— Je li dobra voda? — upita ga odrpanac.

Borson mu ništa ne odgovori.

— Gospodica mi se sviđa — cerio se odrpanac.

Beti odmah dopliva do Borsona i uhvati ga za rame.

— Dozvolićeš nam da se malo zabavljamo? — Čuo je Borson glas i sa druge obale, iza.

Okrenuo se i ugledao još jednog odrpanca, po svemu sličnog onome prvom.

Šanse za spas su se istopile.

— Hajde, Rone, dođi da vidiš kakve smo ribice upecali! — povikao je onaj sa neobičnom puškom u ruci.

Tada se između stabala pojavio i treći bandit.

Na svom slabašnom telu nosio je kožno odelo, pretoplo za ovo vreme. Nije imao opasača. Vojnički kolt je zadenuo za kožni pojas.

Duga, plava kosa padala mu je iz starog, prljavog i izbušenog šešira. Nije voleo vodu ali mu se lice razvuklo u veseo osmah kada je video prestršenu Beti.

— Hej, to je žena! — povikao je.

— Žena i po! — ispravi ga odrpanac koji je bio sa suprotne strane reke.

— U pravom smislu reči — nasmejao se momak čija čizma je već imala priliku da oseti dodir Borsonovog uveta. — Videćeš kada izađe iz vode. Ona zaista ima šta pokazati.

— Dođi, dete — pozvao ju je plavokosi Ron, radoznao da je osmotri.

Beti se pripila uz Borsona.

— Šta hoće ovi? — prošaputa mu uplašenim glasom.

Borson samo besno uzdahnu. Naseo je kao balavac.

— Momci, nemojte preterivati — ipak on reče, dovoljno čvrstim glasom. — Ako vam je do provoda, dobićete dovoljno novca da u gradu uzmete nekoliko devojaka.

— Šta ćemo sa njim? — upita bandit sa neobičnom puškom.

Ron zamišljeno sleže ramenima.

— Da ga udavimo? — upitao je prijatelje za mišljenje.

Oni su ćutali.

— Ne, nećemo ga udaviti, iako je to zaslužio — velikodušno odlučí Ron. — On će lepo izaći iz vode i dovesti nam tu lepoticu. Je li tako, prijatelju?

Borson to prećuta.

Metak je bućnuo samo nekoliko santimetara od njega. Momci više nisu naročito pazili da ga ne ozlede. Ako pogreše, pa mu raznesu ruku, možda i glavu — ništa, za zabavu im ostaje devojka.

— Pazite na lepoticu — opomenu Ron svoje prijatelje, a oni čitavu salvu metaka sručiše oko kapetana Olafa Borsona.

Beti se potpuno prilepila uz njega.

— Čekamo vas, gospodo! — viknuo je Ron.

— Hajdemo. — Priznao je Borson poraz i poveo devojku ka obali.

Očekivao je da će se ona opirati, no Beti je mirno hodala uz njega, gluva na urlike kojima su banditi pozdravljali pojavu njenog krupnog tela.

— Pametan si ti momak! — pohvalio je Ron Borsona i snažno

ga lupio drškom revolvera po glavi.

*

U prvom trenutku nije shvatio gde se nalazi.

Hladnoća trave ga je malo osvežila, a tup bol u glavi popustio.

Galama oko njega se stišala. Polako je otvorio oči. Nekoliko trenutaka mu je trebalo da umesto šarenih krugova ugleda sliku malog slapa koji je reka Araho pravila slivajući se u kanjon.

Kapetan Borson se setio udara koji ga je bacio u nesvest.

Znao je da go leži na obali reke. Osetio je hladnoću trave, i bube kako mu gmižu po koži.

Oko njega je bila tišina.

Tada je začuo tihe jecaje i setio se Beti.

Polako je podigao glavu, da osmotri da li su banditi još tu ili su se zadovoljili i otišli.

Elizabeta Faber je ustala sa zemlje i sporim, opreznim koracima otišlo do reke. Na Borsona nije ni pogledala, ušla je u vodu do pojasa i onda počela rukama spirati krv sa usana i lica.

Borson se pomaknu i privuče njenu pažnju.

Njene oči su bile tupe i prazne.

Kapetan je uzalud pokušavao da se seti reči koje ne bi zvučale glupo.

Dok mu je bol sekla telo, ustao je i otišao u vodu, da opere prljavštinu sa sebe.

Hladnoća vode mu je potpuno razbistrila glavu.

Dobro je istrljao lice i onda osmotrio okolinu. Video je njihovu odeću razbacanu oko kola. Konj

je, ravnodušan na sve oko sebe, mirno pasao travu.

Borson pride devojci.

— Jesu li te... udarali? — pitao je.

Ona mu umesto odgovora pokaza krvave modrice oko usana i očiju. Na vratu joj je bio utisnut u kožu otisak zubala nekog od bandita.

— Hajdemo u grad — rekao joj je.

Ona je klimnula glavom i dopustila mu da je povede. Udarci su joj ostavili bolne tragove po telu, ali nije plakala. Obrisala je telo belim peškirom i obukla se.

Već se počeo spuštati sumrak kada su krenuli nazad u grad. Beti se naslonila Borsonu na rame, i sve do hotela ni reči nije progovorila.

Kada su stali iza hotela, Borson joj pomože da siđe sa kola. Ona ga uhvati za ruku.

— Zao mi je što se to dogodilo — rekla mu je, pogleda spuštenu na zemlju.

Borson sleže ramenima.

— Važno je da smo živi — rekao je, ne mogavši se setiti ničeg pametnijeg.

Kratko ju je poljubio i požurio gore, u svoju sobu, da razmisli šta mu je činiti.

4

Moris je ostavio tanjire na stol i odmah se vratio u krevet. Otpio je dva-tri duga gutljaja viskija iz flaše i prepustio se uživanju u alkoholu koji mu je palio utrobu.

Oснаžen pićem on se baci na krhko telo zlatokose lepotice.

En se uzalud opirala.

Na njeno guranje, grebanje i potezanje za kosu, Moris je odgovarao nežnim grickanjem njene meke kože. Pod njegovim čvrstim telom ona se ipak smirila...

Umiren, zadovoljan uspešnim napadom, kapetan je zapalio cigaretu, pogleda uprtog u plafon.

— Mo, zar mi ti ne misliš platiti? — odjednom ga upita devojka.

On je pogleda i nasmeši se osmehom koji je toliko toga mogao značiti, a ništa nije značio.

— Ozbiljno ti govorim — naljutila se En. Podigla je svoje mršavo telo i, oslonjena o laktove, zagledala se u preplanulo lice oficira. — Već si mi dužan šezdeset dolara.

— Šezdeset?! — začudio se Moris.

— Da, i to bez današnjeg prepodneva — reče mu ona ozbiljnim glasom.

On se samo isceri.

— Hoćeš li platiti ili ne?! — razljuti se devojka na njega.

Videvši da on ne namerava prestat sa glupavim osmehivanjem ona ga udari svojom malom pesnicom.

— Moraš platiti!... — Vrisnula je. — Ti si pokvareni ludak, kapetane Morise!

Moris se osmehnu i ponovo je uze.

*

Probudilo ga je kucanje na vratima.

Već je pomislio da je dosadni Tauzer došao posuditi još pet dolara, da i njih prokocka, kad začuje ženski glas:

— Gospodine Morise! — čuo je kako ga poziva duboki alt, za koji nije znao kome pripada.

— Pelagora! — prepoznala je En.

Moris pogleda devojkju.

— Šta hoće? — Upita prigušenim glasom.

— Pitaj nju.

Ženski glas ga je opet pozvao.

Moris uze revolver i ustade. Oko kukova je omotao prljavi peškir i prišao vratima. Na ponovljeno kucanje upitao je ko je i šta treba.

Žena je rekla da se zove Pelagora Stajs i da hoće s njim razgovarati.

On pogleda u ozbiljno i lepo lice svoje devojkje. Kako od nje nije dobio nikakvo objašnjenje zašto bi stara veštica htela sa njim razgovarati, Moris otvori vrata.

Žena je stajala sama, bez revolveraša u crnom, kožnom odelu.

— Šta hoćete? — Upita Moris, kojem se ni sada stara vlasnica bordela nije svidela.

— Hoću da znam jeste li kriminalac ili oficir. — Otvoreno mu reče Pelagora i, ne mareći za njegov revolver, uđe u sobu.

Pogledom je prešla preko cele prostorije i tek onda pogledala En.

— Da li ti je platio?

Eni samo odmahne glavom.

Pelagora se opet okrenu prema Morisu.

— Gospodine, to prevazilazi svaku meru — prekori ona Morisa. — En, spremaj se i polazi. Vaše prisustvo, gospodine, nije poželjno među mojim devojkama. Da se nije dogodio onaj nemili zločin, ja bih vas, putem vlasti, tužila za nadoknadu.

Moris nije mogao slediti njen brzi govor.

Tužno je promatrao kako En oblači onih nekoliko oskudnih krpica na sebe.

Revolver je bacio iz ruke na krevet, tek kada je čuo kako je devojkja lupila vratima.

Slegnuo je ramenima i počeo se oblačiti.

Već se uželeo bokala hladnog piva.

*

Moris i Tauzer nisu ni pokušali sakriti smeh slušajući Borsonovu žalosnu ispovest.

— Dobro je da nisu i tebe — primetio je narednik Tauzer kroz smeh.

— Šta? — upitao je Borson, koji nikako nije mogao razumeti kako oni u njegovoj priči pronalaze toliko smešnog.

— Mogli su i tebe silovati — rekao je Tauzer.

Borson samo napravi kiselo lice i potraži pogledom pomoć od Morisa.

— Rekao sam ti da ne valja da se ovde zadržavamo — reče mu Moris mirnim glasom, zanet mislima o En.

Već se uželeo te lepotice. No, umesto njenog društva sluša Borsona i poludelog Tauzera.

— Šta da radimo? — upita Borson zabrinuto. — Ako se vratimo neobavljenog posla, pukovnik Pilburn će misliti da smo celu priču izmislili samo da se ne vratimo na vreme u tvrđavu.

— Mogli bismo baš to napraviti — setio se Tauzer. — Možemo ostatu ovde dok god ne potrošimo novac a onda ćemo pukovniku već ispričati neku priču.

Borson oštrom kretnjom ruke odbaci predlog.

— Ne, ja se moram osvetiti onoj trojici propalica. U pitanju je čast.

Moris i Tauzer ništa nisu rekli.

— Bolje nam je da napravimo plan kako da razotkrijemo zločince — napomene Borson. — U pitanju je osveta, to je sigurno. Trebali bismo ispitati rodbinu i prijatelje obešenih. Samo tako možemo doći do neke jasnije slike.

— Sutra ćemo to — reče Moris i naruči novu turu pića.

*

Moris je stajao na tremu i promatrao grad.

Misli su mu neodređeno letele. Prepustio se uživanju u noćnoj svežini.

Smotao je cigaretu i zapalio je.

Osećao se odmoran i svež a nije znao šta da radi. Novca više nije imao i u kući mame Pelagore mogao je pronaći samo nevolje, a nikako zabavu, pogotovo ne zabavu sa En.

Uzdahnua je i pljunuo u prašinu.

Upravo kada je naumio da uđe u salun i obavesti prijatelje o svojoj nameri da već sutra užaše i krene put Fort-Gvarde, video je kako se jedna senka trkom udaljila od saluna, u pravcu male uličice koju je noć skrivala.

Moris baci cigaretu u prašinu.

Zadnja stvar na svetu koju bi Mo Moris učinio bila je: guranje nosa u tuđe poslove.

No, kada je u onoj silueti prepoznao debelog vlasnika saluna, Nika Fabera, Moris je postao

toliko radoznao da je krenuo za njim.

Odmah izvuče kolt i brzim korakom nestade u pravcu hotela, kamo je vodila sporedna uličica.

Debelog Fabera nije bilo teško pratiti.

Pretrčavanja, iz senke u senku, bila su mu spora i preglasna. Teško je disao.

Moris se pokajao što je bacio cigaretu. I sa njom bi bez poteškoća mogao pratiti krčmara.

Tako je mislio sve dok mu debeljko nije pobegao iz vida.

Hotel je bio okrenut napred, prema glavnoj ulici grada i bio je naspram Morisa. Faber se nije mogao ušunjati u hotel, a da ga kapetan ne primeti.

Dalje, niz ulicu su se nizale zgrade između kojih se isticala velika zgrada Pelagorinog bordela, toplo gnezdo u kojem se skrivala En.

Moris se još jednom osvrnu na sve strane, ali nije pronašao ništa što bi moglo odati gde se Nik Faber izgubio. Kapetan nasumce krene prema bordelu.

Unutra je bilo mnogo muškaraca i čula se svirka klavira.

Začelje zgrade bilo je prepuno kojekakvih nepotrebnih, odbačenih predmeta.

Svi prožori sa te strane bili su otvoreni.

Jedan prozor na drugom spratu se osvetli. Morisu se učinilo da vidi Faberov lik. No, svetlo je brzo ugašeno.

Kapetan Mo Moris je priznao neuspeh, ali je još neko vreme ostao kraj javne kuće.

Jednom mu se pričinilo da čuje korake negde u tami uličice, ali je onda razaznao zveckanje

ženskih potpetica, i opet pljunu u prašinu.

Ova noć mu neće biti lepá.

5

Tauzer i Borson su bili vidno uzbuđeni.

Banuli su u Morisovu sobu unatoč njegovim upozorenjima da je tek svanulo i da imaju vremena na pretek.

— Obešen je i peti čovek — rekao mu je Tauzer i prekinuo Morisove proteste.

— Ko?! — iznenadio se Moris.

— Nik Faber — odgovori Tauzer.

Borson je odšetao do prozora i zagledao se u grad koji je opet poprimio isti onakav izgled kao i kada su prvi put u njega ušli.

— Fabera su obesili?! — čudio se Moris.

Tauzer potvrdi klimanjem glave.

Moris je dohvatio uniformu i počeo se oblačiti. Proverio je revolver i samo kratak pogled bacio na zgužvani krevet iz koga je maločas ustao.

— Mislím da je vreme da se i mi umešamo u igru. Faber je pre ponoći napustio salun i otišao u Pelagorin kupleraj. Ja sam ga slučajno sledio pa sam to otkrio.

— Znaš li sa kim se tamo sastao? — upita ga Tauzer. — Da li baš sa Pelagorom?

— Video sam ga na drugom spratu. Tamo su samo njene prostorije — objasni Moris.

— Znači, verovatno je i ona umešana u ova vešanja — zaključio je narednik.

— Verovatno.

— Pa, šta da radimo? — upi-

tao je Borson, prvi put se oglašivši.

Okrenuo se od prozora i pogledao prijatelje. Jutro mu je donelo mnogo naizgled nerešivih problema. Ali, ni u ovom dragocenom Morisovom obaveštenju nije video mnogo nade u rešenje neprilika koje je sam izazvao.

— Pelagora je sigurno umešana, to je jasno. — Rekao je Moris, pritežući opasač sa koltom. — No, isto tako je jasno da ona sama ne može petoricu ljudi obesiti.

— Verovatno joj je pomogao onaj žgoljavi revolveraš — pretpostavljao je narednik Tauzer.

— Verovatno — složio se Moris.

— Ali, šta mi da radimo? — nervozno upita Borson.

— Prvo ćemo doručkovati.

*

No, doručak su morali sačekati.

Jedan čovek im je rekao da će kuvarica kasniti; upravo je pomagala da se Faberov leš pripremi za sahranu.

Stojeći na tremu pred salunom, Borson im je ispričao svoj razgovor sa starim poštarom i udovicom sudije Džefersona.

Nisu se mnogo okoristili otkrivenim obaveštenjima.

Žena koja im je otvorila salun predstavila se kao Džozefina Linen.

— Da niste u srodstvu sa trgovcem Linenom? — Upitao je Moris, setivši se da se jedan od obešenih tako zvao.

— Da, vi verovatno mislite na mog brata Bredija, koji je ubijen

pre tri dana — rekla je žena i predstavila se.

Oficiri su joj izrazili saučešće.

Džozefina Linen je bila žena srednjih godina. Život ju nije štedeo. Velike i lepe plave oči izgubile su sjaj i nestale u spletu bora koje su joj po celom licu plele mrežu. Mršavo telo je izgledalo još žustro i spremno za borbu sa svakodnevnim tegobama, ali ta energija neće još dugo trajati.

Dok im je govorila o pogibiji svog brata, oči su joj poprimile plamen borbe, želje za osvetom. Od nje su saznali mnogo korisnih podataka.

— Vidite, svim obešenima su oduzeli sve što su im pronašli u džepovima, čak i karte za poker. — Govorila je čvrstim glasom, uverena u logičnu ispravnost svojih pretpostavki. — No, time samo žele zavarati ostale stanovnike. Žele sva ubistva prikazati kao pljačku, a u stvari to je osveta nekog ludaka kojeg su ti ugledni ljudi osudili.

Tri oficira i žena stajali su uz šank praznog saluna. Zaneti razgovorom, nisu ni primetili da im je Beti prišla, došavši kroz stražnja vrata.

— U Arahou nikada nije bilo velikih zločinaca — nastavila je Džozefina Linen, rešena da oficirima pojasni sliku minulih nemilih događaja. — Oni koji su kažnjeni ili su se pomirili sa tim odlukama sudijske i porote, ili su obešeni; zavisi od dela za koje su okrivljeni.

— Ima li neko od rodbine osuđenih ko bi, možda, želeo da se sveti? — upita Moris.

— Pametno pitanje — pohvali ga žena i zamisli se. To je propustila pretpostaviti.

— Ima. — rekla je Elizabeta Faber, a svi se naglo okrenuše prema njoj.

Gledali su ju kao utvaru.

A Beti nikada nije izgledala lepše.

Odevena u crninu, bledih obraza, bez šminke i nepotrebne koketerije, koja ju je obično »krasila«, Beti je izgledala umorna i setna.

Otišla je iza šanka i pet čašica postavila na dasku. Usula je viski u sve čašice.

— Pre više od pet godina osuđen je Ronald Stajs na deset godina robije, za ubistvo. — obratila se devojkama oficirima koji su bili iznenađeni njenom pojavom i njenim rečima. — Za ubistvo se kažnjava vešanjem, zar ne? Međutim, unatoč jasnih činjenica, Stajs je osuđen na tu, gotovo simboličnu, kaznu.

Džozefina Linen samo je potvrđivala klimanjem glavom.

— Stajs je pokušao opljačkati kočiju — govorila im je Beti sigurnim glasom. — Prilikom pljačke nepotrebno je ustrelio jednu ženu, slučajnu putnicu. Porota, tobože, nije mogla ustanoviti da li je baš on bio taj bandit koji je pucao.

— U to vreme se mnogo govorilo o tome, no niko nije smeo glasno protestovati protiv te odluke suda — potvrdila je gospođa Linen.

— On bi trebao još uvek biti na robiji? — podseti ih Moris.

— Nije — odmahнула je Beti glavom i pogledala u Borsona. — Sećaš se kako su oni banditi na reci oslovili onog plavokosog odrpanca? — Upitala ga je.

Borsonovo iznenađeno lice jasno je govorilo da se setio.

— To je bio Ronald Stajs — klimnula je Beti glavom na svoje reči. — Prepoznala sam ga. — Vi verovatno ne znate da se Pelagora preziva Stajs? — upitala je Beti oficire koji su se opet morali iznenaditi. — Ronald je njen sin.

Nakon toliko reči devojka otpi gutljaj oštrog alkohola.

— Džozefina, pripremi nam doručak, a mi ćemo još popričati, zar ne? — rekla je Beti i svi postupiše po naređenju.

Gospođa Linen je otišla u kuhinju, a oficiri odabraše jedan sto bliže prozora.

*

— **M**oj otac je sinoć bio kod Pelagore — počela je Beti kada su seli za sto. — Videla sam i vas, gospodine Morise. Nehotice ste mi zasmetali da priđem bliže i doznam o kakvim tajnama su razgovarali.

Moris nedužno sleže ramenima.

Setio se kako je čuo ženske korake u noći.

— No, verovatno će vas zanimati i druga priča, koja je samo uzrok prvoj. — Beti je opreznim pogledom odmerila muškarce. Više se nije doimala onako naivnom i prostom. — Sve je počelo deobom poseda oko grada. Raznim protivzakonitim kalkulacijama uzak krug ljudi za male pare je kupovao velike posede. Linen, sudija Džeferson i moj otac najviše su dograbili. I Pelagoru je sledio njen deo kolača. Međutim, kada su joj sina spremili u zatvor i nju su izigrali pa je osuđena da do kraja svog veka ostane u kupleraju. — Devoj-

ka je zastala da alkoholom osveži grlo.

— Verovatno se sada, zbog te prevare, namerava osvetiti svima koji su je izigrali — pretpostavljala je Elizabeta Faber. — Ne znam kako se Ronald uspeo izvući iz tamnice, no, njoj je dobrodošao.

— Jesu li sada povešani svi koji su se zamerili Pelagori? — pitao je Moris i setio se da je dužan En, a kako mama Pelagora i od nje ubire proviziju, znači, dugovao je i opasnoj vlasnici bordela.

— Ne znam tačno ko je sve bio u poroti — sleže krupnim ramenima žena. — Doktor Adams je umro pre dve godine, a eto, njih petorica su obešeni. Verujem da ih ima još u ovom prokletom gradu koji su se setili šta je na stvari pa sada drhte.

— A, šta da mi radimo? — upita Borson koji je sve lepo razumec, samo nije video šta bi bilo najbolje da sami poduzmu.

— Doručkujmo — rekao je Moris i pokazao na gospođu Linen koja je donosila tanjire sa hranom.

*

Moris ih je kroz prozor promatrao kako odlaze iz grada.

Gospođa Džozefina Linen došla je uzeti tanjire pa je i sama videla odlazak Borsona i Tauzera.

— Kuda idu? Zar ćete vi zaista poduzeti nešto da zaustavite te zločine? — upitala je žena.

Kapetan samo potvrdi klimanjem glave.

Žena ga je gledala nekoliko

trenutaka svojim krupnim, plavim očima.

— Otišli su potražiti bandite Rona Stajsa? — upitala ga je zvonkim glasom, zadovoljna što je neko odlučio stati na put tim zločincima.

— Da — odgovori Moris nevoljno.

U ženu je imao poverenja, ali ju nije hteo opterećivati suvišnim poznavanjem njihovih planova; mogla je negde u gradu, u priči, slučajno da kaže i više no što je potrebno.

— Poznate li onog crnog čoveka koji je u Pelagorinom društvu? — upitao ju je Moris.

Gospođa Linen se nije odmah setila imena tog čoveka.

— Tek pre nekoliko dana je došao — rekla je. — Uverena sam da je i on umešan u ova vešanja. Da, setila sam se. . . zove se Hamilton.

Moris nije znao nijednog poznatijeg revolveraša sa takvim imenom.

— Da li poznate Pelagorinog sina? — upitao je kapetan ženu.

— O, da, znam ga dobro. — Iz ženinog oka se vnu tajanstvena iskra. — Prepoznala bih ga iako je prošlo već nekoliko godina od kako ga nisam videla.

— Šta mislite, gospodo, da li je Faber sumnjao da bi Pelagora mogla biti umešana u ubistva? Ako je sumnjao, zašto je otišao pravo k njoj? — pitao je Moris, procenivši da Džozefina Linen zna uočavati prave stvari.

Ona je nekoliko trenutaka ćutala.

Sela je na stolicu do njega i ruke stavila u krilo. Nikako nije morala žuriti za poslom. Salun je bio prazan a stanovnici su se zabarikadirali u kućama.

— Verovatno su Faber i Pelagora imali neke svoje poslove — rekla je žena tihim, prigušenim glasom, gledajući kapetanu pravo u oči. — Faber je verovao da je potreban toj veštici iako je možda i naslutio ko je organizovao ono noćno vešanje; možda se nadao da će biti pošteđen.

Moris se zahvalio ženi na obaveštenjima i izašao na trem.

Prijatelji su mu odjahali do onog mesta na kojem je silovana Beti. Pokušaće pronaći tragove bandita, među kojima se nalazi i Pelagorin sin, Ronald Stajs.

*

Cela ta priča, za Morisa, imala je samo jednu manu: i on sam je bio upleten u nju.

Gradski moćnici su se bogatili na račun drugih, manje moćnih. Kada bi ti drugi pružili otpor, ugledni ljudi bi se pozivali na zakon.

U svim tim vešanjima bilo je i pravedne kazne za ljude koji su ceo svoj život uspešno nosili maske uglednih ljudi.

No, vešanje je protivzakonito, ako ga ne presude sudije poput Džefersona.

Moris bi najradije digao ruke od svega. Neka Ron Stajs kazni onoga ko je kaznu zaslužio, pa će biti mir.

No, i sam kapetan Moritimer Moris je znao da neće biti tako.

Stajs je samo običan brutalan zločinac. Ugrabio je priliku i silovao Beti. Napao je Borsona, kao što bi napao i svakog drugog čoveka, a ne samo onoga ko bi se njemu zamerio.

A Araho je ostao bez zakona.

Kapetan pređe ulicu i krenu ka hotelu.

Nije vredelo da time razbija glavu. Znao je da ga je točak igre povukao i da više izlaza nema, dok igra ne prestane.

Tešila ga je pomisao što će pomrsiti konce matoroj vlasnici bordela i žgoljavom Hamiltonu.

*

Starac nije bio na svom mestu.

Moris sam dohvati ključ svoje sobe i pope se gore.

Otvorio je vrata i ušao.

Ušao je sa revolverom u ruci, i nije pogrešio. Predosećanju je Moris slepo verovao, znajući da ništa ne gubi ako se ponaša oprezno.

Osetio je da nekoga ima u sobi.

No, revolver je ipak bio nepotreban.

En je stajala uz prozor i gledala ulicu. Morisu je samo dobacila kratak pogled i mahнула mu energično rukom, da priđe.

On prvo zaključa vrata i pogleda još jednom po sobi.

I sa tom lepoticom je morao biti oprezan. Uopšte mu se nije svidela ideja da bi i on mogao osvanuti obešen na glavnoj ulici ovog prljavog grada.

— Pogledaj! — rekla mu je devojka i pokazala na čoveka u kožnom odelu koji je jahao ulicom.

Moris nije znao šta je jadnije: jahač ili konj.

Odrpanac se oblačio poput traperu, ali je na čizmama imao mamuze a u tobolcu je nosio neku neobičnu pušku kojom se, zbog skraćene cevi, ne bi mnogo okoristio u lovu.

Konj je bio prekriven prašinom i bilo je čudno kako uopšte vidi kamo ide. Koža je visila na njemu, i niko se ne bi začudio kada bi lipsao već u sledećem trenu.

— Ko je to? — upita Moris.

Učinilo mu se čudno da ga En upozorava na takvog bednika. On bi mogao biti gost Pelagorinog bordela, ali se ponašao kao da je prvi put u gradu.

Jahač je prošao pored hotela i više ga nisu mogli videti.

En pogleda Morisa svojim lepim očima.

Uхватила ga je obema rukama za laktove i čvrsto ih stisnula. Moris joj je u očima prepoznao strah, ili bar uzbuđenje.

— On je jedan od trojice koji su sinoć bili kod Hamiltona — rekla je i na pominjanje mršavog i niskog revolveraša napravila grimasu gadljivosti.

Moris se tako uverio da je Pelagora povezana sa svojim sinom i da zajedno vrše zločine.

On uhvati devojku i uze je u zagrljaj; iz zahvalnosti.

Nakon nekoliko strasnih poljubaca, ona je jedva uspela odvojiti svoje usne od njegovih.

— Ti zaista ne možeš biti miran ni minut — prekorila ga je, a on se postideo.

Pristojno obučena u jednostavnu belo-sivu haljinu, En je delovala poput devojčice nekog uglednog gospodina.

Tek tužan osmeh oko usana i neizbrisiv otisak sete, govorili su o njenim noćima provedenim uz alkohol, dim cigareta i muškarce.

Moris zatrese glavom da otera te neopotrebnе misli.

No, nju nije ispuštao iz ruku.

— Jučer su došli u grad — govorila je En o trojici bandita, ne znajući da Moris već zna o kome je reč. — Dugo su se zadržali u razgovoru sa Hamiltonom.

— Kako to ti znaš? — upitao ju je Moris.

Ona se naljuti.

— Bila sam sa Hamiltonom, eto kako — rekla je besnim glasom ono što je Moris hteo čuti. — No, kada su oni došli on me oterao.

— A Pelagora?

— Mama Pelagora nije bila sa njima — odmahнула je Eni glavom. — Oni nisu prespavali u gradu. Mislim da se kriju negde u preriji.

Moris je opet privuče sebi i poljubi je, ne mareći za njena uveravanja da je ludak, i da bi mu pametnije bilo da se uozbilji već jednom.

Kad je malo popustilo zagrljaj, ona besno okrenu glavu na stranu.

— Zašto meni sve to govoriš, lutko? — upitao je Moris lepoticu.

Ona ga opet iznenađeno pogleda.

— Zato što su oni zločinci! — skoro je viknula. — Ko zna šta još nameravaju uraditi u Arahou. I Hamilton je ubica. Drška revolvera mu je sva izrezana.

Moris se samo smeškao, svestan da devojkju taj smešak dovodi do ludila.

— Što se smeješ? — viknula je, a i ogrebala bi ga, da je uspela osloboditi ruku.

— Ne smajem se — reče Moris sa najlepšim osmehom na licu.

Ona se jedva savlada da ne krikne usled nemoćnog besa.

— Ti si lud!

— Ti si još luđa ako misliš da me zanima ko veša sve te ljude — ozbiljnim glasom joj reče Moris.

Devojka ga pogleda dubokim, procenjivačkim pogledom.

— Pa, ti si oficir. Tvoje je da braniš zakon — jedva su joj reči silazile sa iznenađenih usana. — Nećeš, valjda, samo tako, uz pivo, gledati kako ljude ubijaju oko tebe?

Moris sleže ramenima.

— Mo, ja te ne poznajem — rekla mu je a stisak njene ruke je postao čvršći, kao da ga želi probuditi, prizvati zdravoj svesti. — Zar se zaista ne želiš odupreti tim ubicama? Danas je stradao Faber, sutra će neko drugi. To tebe ne zanima?

Moris nije hteo o tome razgovarati sa En, pogotovo ne na takav način.

Nije znao zašto se ona toliko uzбудila zbog tih ubistava. No, dobro je znao da ne bi vrđelo da joj objašnjava kako je to njihovo, banditsko, lično sređivanje računa. Jedni prevaranti su izigrali druge. Koristili su zakone i nadmudrili partnere. Sada je došlo vreme da se dug vrati a zakona nema da ih zaštiti.

— Morise, to ti je posao — rekla mu je devojka, a crvenilo joj se preli preko lica.

— Do vruga, devojko! — Sada se i Moris naljutio. — Zašto te toliko brinu ti ljudi?

Ona ga pogleda prelepim očima.

— Ne shvataš, Mo. Ne govorim ja to zbog njih, već zbog tebe i sebe, zbog pravde i nas.

Morisu je to bio žestok šamar. Bio joj je zahvalan što ga ne gleda; videla bi najtuplje lice na svetu.

Izvukla je telo iz njegovih ruku.

— Idem — prošaputala je i krenula ka vratima sobe.

On ju uhvati rukama i čvrsto je privije uz sebe.

— Ne želim da ideš.

Ona mu uzvratí strasni poljubac.

— Moram — prošaputala je.

— Moram ići, pobegla sam da oni ne znaju.

Moris nije želeo da je pusti.

— Devojko, puno bi mi značilo da ostaneš.

— I meni bi to puno značilo; kad bi ti otišao, ja bih propala.

— Prokleta da je! — prokleo je Moris mama Pelagoru, iako je ta matora žena bila poslednja karika lanca koji je En vezao za lošu stranu života.

— Idem, možda me već traže — rekla je En i veselo mu se osmehnula, da ga ohrabri.

— Ideš kod Hamiltona?

— Ne — odmahnula je glavom. — Rekla sam mu da sam bolesna, da si me tukao i svašta mi radio. Za sada mi veruje. I mama Pelagora je potvrdila da si divljak.

— Jednake ste vestiце! — viknuo je Moris za devojkom, a na licu mu se pojavio osmeh.

Glupo je pustiti takvu devojku, pomislio je. No, sudbina. . . Kroz prozor je video Tauzera i Borsona kako se vraćaju neveseli.

Krenuo je da im otkrije gde se nalaze ti banditi koje oni po pre-riji jure.

6

Borson i Tauzer su morali sami odvesti konje u konjušnicu; grad je bio pust i nigde nije bilo nijed-

nog dečaka željnog da zaradi koji cent.

Moris ih je presreo kada su krenuli prema salunu, jedva ko-račajući po prašini.

— Ništa niste otkrili? — upitao ih je iako su mu njihova kisela lica dovoljno govorila.

— Ništa — rekao je Tauzer.

Košulje su im bile promočene znojem, a kapi znoja su uzalud otirali maramama sa lica.

— Borson, ti bi mogao pre-poznati te bandite? — upita Moris kolegu.

— Naravno.

— Nosi li jedan od njih pušku skraćene cevi, kao da je ručne izrade?

— Da, kako znaš?! — začudio se Borson.

Moris tada ispriča prijateljima šta je saznao od En. Raga na kojoj je bandit dojahao u grad stajala je na suncu, pred Faberovim praznim salunom.

— Tauzere, ti idi i malo porazgovaraj sa tim odmetnikom — rekao je Moris. — Mi ćemo prošetati do šerifove kancelarije. Onde bi trebali postojati neki dokumenti sa suđenja. Kasnije ćemo, možda, prošetati i do sudijine udovice.

— Šta da pitam tog bandita? — nezadovoljno se mrštio narednik. — Biću mu sumnjiv, svakako.

— Nema veze, dovoljno je da ga zaplašiš — rekao je Moris naredniku. — Budi uz njega. Važno je da ne počini neki zločin.

— Da, može videti Beti. — Rekao je Borson, zabrinut za kćerku obešenog vlasnika saluna. — Mogao bi je napasti.

— Praviću mu društvo — osmehnulo se Tauzer i otišao prema salunu.

Borson nezadovoljno skinu šešir i opet obrisa znoj sa lica.

— Puno lepše je živeti u velikom gradu kao što je Vako — zaključio je i pljunuo u prašinu.

*

Kancelarija šerifa Milera bila je zaključana.

Moris i Borson nisu znali šta da rade.

Na prozoru susedne zgrade pojavila se glava neke starice.

— Nema tu nikoga — obavestila ih je grubim glasom. — Šerif je ubijen.

— Kako se može ući u kancelariju? Ima li neko ključeve? — Upitao je Moris staru ženu.

— Nema, valjda — zavrтела je starica glavom. — On ih je nosio sa sobom, a grobar mu ništa nije našao u džepovima. No, možda laže. Biterman je stari lopov, on zna da pljačka mrtvace.

Nakon izricanja sumnje u grobarevo poštenje, žena zatvori prozor i skloni se dublje u sobi, ali je još uvek radoznalo promatrala šta će uraditi oficiri.

— Šta da uradimo? — upita Borson, gledajući sa mržnjom u bravu.

— Hajdemo kroz stražnji ulaz — rekao je Moris i ušao u neko dvorište.

Zgrada šerifskog ureda je bila čvrsta i dobro uređena. Dve ćelije su imale rešetkom obezbeđene prozore prema dvorištu.

Duboko u dvorištu bile su, sada prazne, dve nadstrešnice za konje, za potrebe šerifa.

Stražnja vrata nisu bila naročito čvrsta.

Pomoću nekih trikova i samo jednog preciznog udarca rame-

nom, Moris je izvalio vrata iz šarki i mogli su ući u zgradu.

Vazduh je bio ustajao.

U potpunoj tišini čuli su se samo njihovi koraci i zveckanja Borsonovih mamuza.

Uski hodnik je vodio od stražnjeg ulaza, pokraj ćelija, pravo u kancelariju, naspram glavnog ulaza, koji je bio zaključan.

— Pogledaj! — upozorio je Moris Borsona na razvaljeni ormar i nekoliko razbacanih papira po podu.

— Neko nas je preduhitrio — rekao je Borson i odmerio nered sa svih strana, ne bi li otkrio od kuda je ušao i šta je tražio uljez.

— Ta provala je po noći izvedena, verovatno — primetio je nakon kratkog traganja pogledom.

Otvorio je vrata iza kojih se nalazilo stepenište koje je vodilo na kat. Na prvih nekoliko stepenika bili su odbačeni listovi papira.

— Provalnik nije smeo, zbog prozora, paliti svetlo u prednjoj prostoriji, da ga neko ne bi primetio sa ulice, pa se ovde, na stepeništu, zaustavio da među papirima pronade ono što ga je zanimalo — objasnio je Moris.

Borsonu se takvo objašnjenje činilo logičnim i mogućim.

— Šta bi neko tražio u šerifovim zapisnicima? — ipak je upita Morisa.

Moris ga pogledom prekori zbog glupih pitanja.

— Isto što je i nas dovelo ova-

mo.
— Ali, da li je banditima potrebno da pronalaze imena žrtvi u... — čudio se Borson, a Moris ga prekinu ljutitim pokretom ruke.

— Čoveče, ni mi nismo banditi, pa nas to interesuje — rekao je kolegi, ne propuštajući priliku da prokune pukovnika Pilburna koji ih je zajedno poslao na zadatak.

— Ko bi mogao?! — čudio se Borson, ne mareći mnogo za Morisove kletve.

— Ko? — Moris nervozno podiže jedan papir sa poda. — Ko? Ti ne znaš ko šeta noću po gradu? Ti ne znaš kome je pala na pamet pretpostavka da je sve ove zločine izveo Ron Stajs?

— Ko je to? — Borson zaista to nije znao.

Morisova uverenost ga je zbulila. Uzalud je maramom trljao vrat i pokušavao prizvati razum u pomoć, bio je zbunjen i nije se snalazio u tom mudrovanju.

— Beti Faber, eto ko — reče mu Moris i još više ga zbuni.

Moris ostavi svog kolegu na stepeništu i vrati se u kancelariju.

Uzeo je gomile ispisanog čistog papira i preneo na sto.

Oni se nisu morali sakrivati od radoznalih očiju.

— Gospodine kapetane, molim vas da mi dođete pomoći — pozvao je Moris Borsona.

Kapetan Borson mu priđe.

— Zašto da tražimo? Ako je Beti pronašla nešto značajno, ona će nam to i reći.

Moris ga podsmešljivo pogleda.

— A, ako je pronašla nešto značajno što mi ne bismo trebali znati, a što njoj može biti od koristi, onda nam to neće reći — zaključio Moris i uze prvi papir da vidi šta je to pokojni šerif Miller beležio za života.

*

Svaki papir je pregledan, ali ništa značajno nisu otkrili.

Ni u jednom spisu nisu naišli na ime Ronalda Stajsa, niti na ime njegove majke.

Moris je posebnu pažnju posvetio imenima za koje nije čuo. Kao članovi porote, kada je porota bila potrebna, uvek su se pojavljivali isti ljudi, a najčešće: Linen, Faber i još dva-tri imena, koja ništa nisu značila oficirima.

Bacili su poslednje papire koje su kontrolisali i pogledali se.

— Ništa — rekao je Borson, razočaran neuspehom.

— Za ovu gospodu ćemo se raspitati: Kolins i Virsak. Za Adamsa je Beti rekla da je umro — razmišljao je Moris.

Ustao je, zevnuo i pokazao rukom prijatelju da izađu. U šerifovom uredu više nisu imali šta tražiti.

Nisu se ni potrudili da vrata postave bar na šarke.

Prešli su preko ulice.

Pred salunom nije bilo banditove rage. Grad je i dalje izgledao mrtav. Ovo poslednje ubistvo zastrašilo je ljude više nego li prva četiri, koja su se dogodila iste noći, noći određene za vešanje.

Tauzer je sedeo u pustom salunu i pio pivo. Prijatelje je samo kiselo pogledao.

— Moraću naučiti slagati pasijans ili neku sličnu igru. Ovde je prilično dosadno.

— Mi baš idemo sa zabave — dobacio je Borson i seo do njega.

— Je li gospoda Linen ovde? — upitao je Moris Tauzera.

— Jeste, upravo je došla sa

sprovoda vlasnika ovog lepog saluna — govorio je narednik rastežući svaku reč. — Borsone, onaj bandit je rekao da nikada nije bio na reci. Ja mu verujem. Siromah, toliko smrdi da mi nije jasno kako to sam može izdržati.

— Ipak je bio — rekao je Borsone.

— Gde je sada? — pitao je Moris za smrdljivog bandita na bednom konju.

— Otišao je — slegnuo je Tauzer ramenima. — Kaže da sam ga zamenio s nekim. Šta da radim?

Moris odmahnu rukom. Ništa drugo nije ni očekivao. Okrenuo se na peti i, obišavši šank, otišao u kuhinju.

Žena je sedela uz mali sto.

Brisala je ruke, vlažne od vode. Kada ga je videla, nasmešila mu se ljubazno.

— Trebali ste nešto, gospodine kapetane? — pitala ga je, svojim čvrstim glasom.

— Da, pivo ću uzeti sam, gospođo. Od vas očekujem da mi pomognete.

Žena ga upitno pogleda krupnim, plavim očima koje su nekada morale biti vrlo lepe.

— Šta vam govore imena Kolins i Virsak? — upitao je Moris i prekrstio ruke na grudima.

Džozefina Linen je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda ga pogleda pravo u oči i klimnu glavom.

— Da, verovatno su i ta dvojica bili u poroti koja je presudila deset godina robije Stajsu. Virsak je bio najpametniji od njih. Čim je dočekao da zemlja nakon rata opet dostigne normalnu cenu, prodao je svoj posed i otišao, kažu, u San Antonio. Ričard Ko-

lins je otvorio banku ovde, u Arahou. On je bio suviše gramziv da bi prekinuo nepoštene poslove.

— Njega nisu obesili — napomene Moris.

— Ne, još nisu — potvrdila je žena. — Ipak, verujem da i on drhti od straha.

Moris ga je razumeo.

— Što više saznajem o tim davnim događajima, sve sam uvereniji da je Stajs u pravu — priznao je Moris, iako je znao da je i ženin brat jedan od obešenih.

Džozefina Linen klimnu glavom.

— Možda je i to razlog što se ostali građani ne bune i ne poduzimaju ništa. Mnogi misle kao i vi.

Moris je bio sve više uveren da pred sobom ima inteligentnu ženu koja zna dobro misliti.

— No, gospodine Morise, šta će se desiti kada banditi ovladaju gradom? — upitala je ona Morisa i pogledala ga pravo u oči. — Mislite li da će se oni zadovoljiti izvršenjem osвете? Oni su već dokazali da su brutalni divljaci. To će vam potvrditi i Betti Faber. Njih treba zaustaviti pre nego što bude kasno.

Moris je u njenim rečima prepoznao deo misli koje mu je En rekla.

On se zahvalio gospođi Linen na korisnim obaveštenjima.

*

Bankar Ričard Kolins se zatvorio u svoju kancelariju i zaključao vrata.

Osećao se slabo i naprosto mu je ponestalo daha. Ni dve čašice alkohola nisu mu pomogle.

Oslobodio se kravate i raskopčao dva gornja dugmeta na košulji. Graške znoja izbile su mu po čelu.

Prišao je prozoru i otvorio ga.

Vetra nije bilo pa ga je zapahnula samo vrućina koja je postajala sve veća.

Iz džepa je izvukao zlatni sat na lancu. Tek je prošlo podne. Kolins spremi sat nazad u džep i po stoti put opipa skriveni »derindžer« u unutrašnjem džepu sakoa.

Araho mu je postao odvratniji nego ikada pre; a on je pamtio i vrlo neugodne trenutke koje je preživeo u ovom prokletom gradu.

Samo tridesetak koraka od njegove zgrade, pravo preko puta, između konjušnice i neke zatvorene trgovine, bila su postavljena vešala.

Čak i bez omći delovala su zastrašujuće.

Debeli bankar nije mogao oka skinuti sa čvrste grede, za koju se nije interesovao sve do pre neki dan, dok nije video četvoricu obešenih kako se klate pod njom.

Već tada je Kolins pomislio da je reč o nekom osvetniku, kojem je porota grada Arahoa izrekla neku tešku kaznu.

No, nije se ni setio Pelagore Stajs i njenog sina Ronalda.

Fabrovu smrt je doživeo kao novi šok.

Već se bio smirio, nadajući se da je osvetnik svoj posao izvršio lišavajući života prvu četvoricu, a onda je video Fabera na vešalima.

Od tada ga je obuzela panika.

Jedinog svog službenika nije puštao iz banke, iako je bilo jas-

no da nikome u gradu nije stalo do ičega, do bilo kakvih razgovora i poslova, osim do želje da se očuva goli život.

Kolins je verovao da ga taj mladić ne bi ni pokušao zaštititi pred napadačima, ali se tešio da to banditi ne znaju.

Kucanje na kancelarijskim vratima poput grmljavine je zatutnjalo Kolinsovom svesti.

Nije se odmah javio.

— Gospodine Kolinse, trojica žele razgovarati sa vama. — Prepoznao je glas svog službenika Slima Mek-Vertija.

Kolins pride vratima. Nije znao šta da čini.

— Ko su oni? — upitao je glasom koji je drhtao.

— Oficiri, gospodine — rekao je Vorti i sa Kolinsovog srca težak kamen zbacio.

Bankar odmah popravi košulju i viknu pomoćniku da ih uvede.

Odmah je otključao vrata i opet odšetao do prozora. Napulju se ništa nije promenilo.

Greda sa koje su skinuli Nika Fabera čekala je sledećeg nesrećnika da oproba njenu čvrstinu.

Ričard Kolins je već nekoliko puta video trojicu oficira kako prolaze gradom, ali nije o njima znao ništa, ni ko su, ni šta traže.

Pomisao da hvataju počinice ovih zločina, ohrabrila ga je.

To mu je pružalo veće izgleda da se spase plesa ispod grede.

Nikog drugog nije bilo da mu pomogne. Obe kćeri su mu se udale i odavno ga zaboravile. Do pre tri dana nikakva zaštita mu nije ni trebala. No, sada mu je ostao samo derindžer sa dva

netka, i strah da mu to oružje reće mnogo pomoći.

Trojica oficira su ušli u kancelariju i odmah posedali u udobne naslonjače, nasuprot Kolinsu koji je od prozora prišao svom pisaćem stolu i onde se rukovao sa svojim posetiocima.

— Nervozni ste? — primetio je kapetan Moris.

Bankar se zbunio.

Slegnuo je ramenima i raširio ruke iskazujući svoju nemoć da promeni situaciju i raspoloženje.

— Vi ste bili član porote na suđenju Ronaldu Stajsu? — upitao je bankara narednik Tauzer.

Kolinsovo lice prebledi.

— Da, sećam se kada smo osudili Stajsa — rekao je bankar slabim, nesigurnim glasom.

Ipak je smogao snage da oficire ponudi pićem, a oni to prihvatiše.

Otpili su po gutljaj dobrog, starog viskija.

Moris ustade i priđe prozoru.

— Nije vam lako, zar ne? — rekao je Moris, okrenut prozoru, da bankar ne vidi njegovo smeškanje. — Da li i vas plaše ova vešanja, ili se nadate da će vam Pelagora oprostiti?

Bankar se zbunio i uvredio zbog tih kapetanovih reči.

— Znači... Pelagora? — prošaputao je i lažno sigurnim pokretom pripalio cigaretu, kao da ga sve te reči ne uzbuđuju odviše.

Ispod te maske krio se strah koji nije mogao ostati neprimećen pred iskusnim pogledima oficira.

— To znači da je Ronald Stajs došao da priupita svoje bivše

partnere zašto su ga izdali — rekao je Moris i otvoreno se nasmejavao bankaru u lice.

— Šta to govorite? — upita bankar zbunjeno, bled u licu.

— To znači da trebate biti pametni, za razliku od Fabera, ako želite sačuvati glavu — rekao je Moris. — Mi ne možemo sedeti uz vas i čuvati vas od vešala. Čak i kad bismo mogli ne bismo hteli. Zato, pomozite sebi, pa nam pojasnite šta se to događalo pre pet godina, kada ste izigrali Pelagoru.

Richard Kolins sede u naslonjač i otpi još gutljaj pića.

Znao je da je ostao sam, poslednji svedok tih događaja, osim Pelagore i promatrača koji nisu znali i samo su mogli nagađati šta se to zaista i dešavalo.

— Nema tu mnogo šta da se priča — rekao im je Kolins mirnim glasom. — Ron Stajs je terorizao ovaj kraj i morao je biti kažnjen. Pelagora je zapretila da će na videlo izneti neke grehe sudije i nas iz porote. To nas je navelo da sačinimo kompromis i kaznimo Ronalda tako blagom kaznom, iako je zaslužio vešanje.

— Kasnije? — upita Moris.

— Šta kasnije?

— Da, šta se kasnije dešavalo? Jasno je da ste imali još neke dogovore sa Pelagorom. Da ste svoje obaveze ispunili, ona vas ne bi danas vešala, zar ne?

Bankar je opet bio iznenađen.

Želeo je preći preko nekih činjenica koje su mogle pojasniti zašto Pelagora želi da se osveti svima koji su joj osudili sina.

— Kada smo osudili Ronalda, lako smo izašli na kraj sa tom bandom, koja je do tada bila ve-

lika pretnja ovom gradu — govorio je Kolins. — Tako je Pelagora izgubila veliki deo... reci-mo: deo interesa.

— Da, deo plena koji ste vi otrginali sebi — zaključio je Moris.

Ričard Kolins nije ni potvrdio ali ni odbio te njegove reči kao etačne.

Život mu je bio u pitanju i poslednji ljudi sa kojima se želeo prepirati bili su čuvari tog života.

— Da li vam je neko pretio? — pitao ga je Moris.

— Ne — odmahnuo je glavom bankar.

— Niko vas nije ni pratio?

Kolins opet odmahnu glavom.

— Ne mogu reći da mi je stalo do vašeg života, zato dobro pazite na sebe — posavetovao je Moris bankara iskreno.

— Vi ste dužni da... — pokušao je Kolins nešto reći, uplašivši se da će ostati bez zaštite.

— Nemojte govoriti — presekao mu je reči Moris. — Idemo! — rekao je prijateljima i oni odmah ustadoše.

Uzalud su trošili vreme.

Bogati bankar Ričard Kolins nije bio čovek zbog kojeg je vrelo ulaziti u borbu.

No, En je lepo rekla da se borba mora ponekad voditi i zbog sebe, zbog svog poštenja, ne mareći je li žrtva zaslužila pomoć.

I reči Džozefine Linen su mnogo govatile.

Moris ih ponovi prijateljima.

7

Veče nije donelo promene.

Borson je otišao tešiti svoju visoku i snažnu devojkicu a Tauzer je uzeo flašu viskija i otišao u sobu, tužan što ne zna igrati pasijans

pa da njime ubije vreme.

Od Morisa se rastao pred vratima svoje sobe.

— Možda smo ipak trebali posetiti mamu Pelagoru? — upitao je prijatelja.

— Ne radi ni njen slatki dom — odmahnuo je Moris glavom.

— U čitavom gradu nema muškarca kome je do zabave.

— Ja sam tu — reče narednik i rukama pokaza svoja široka prsa.

Moris se samo osmehnu i uđe u svoju sobu.

*

Predosećanje ga je, ovog puta, izdalo.

Ležerno je zatvorio vrata iza sebe, zaključao ih i uzeo cigaretu. Pre nego što će prineti šibicu licu, ugleda siluetu tela kako sedi na rubu kreveta.

Pustio je da šibica padne na pod.

— Mo, ja sam — čuo je glas lepe Eni, a ruka mu je već ležala na dršci revolvera.

On glasnu ispusti vazduh iz pluća.

— Devojko, ovo ti je već prešlo u naviku!

Ona je ćutala i nije ustala sa kreveta da ga poljubi.

Mo Moris ovog puta hitro izvuče veliki vojnički kolt i pogleda na sve strane, očima već naviklim na tamu.

— En, šta nije u redu? — upitao je, čvrsto uveren da nešto zaista nije kako valja.

— Upali svetiljku, već sam zamračila prozor — rekla mu je ona, a Moris prepoznao da joj je glas malo izmenjen.

Nekoliko puta je pokušavao da zapali šibicu.

Napokon je podesio svetlost i odahnuo uverivši se da je sam u sobi, sa En.

No, to više nije bila En.

*

Devojka koja je sedela na rubu njegovog kreveta nije imala lepe plave oči, najlepše na svetu. One su bile skrivene velikim modricama.

Usne su joj bile ispucale i u krajevima se skupljala ružičasta pena sukrvice.

Sedela je pogurena, povijenih leđa, raščupane kose, odevena samo u njegovu čistu, plavu košulju, koju je pronašla ovde u sobi.

— En. . . — Jedva je prošaputao Mo Moris i prišao joj.

Spremio je revolver u korice i kleknuo do nje. Pokušao je da joj dotakne lice prstima, ali su mu ruke same zastale, plašeći se da će još više bola naneti tom una-kaženom licu.

Oči su joj bile pune suze a donja usnica joj je neprestano podrtavla.

— Nisam imala kuda. . . — prošaputala je i pogled spustila na pod.

Moris je jedva obuzdao želju da odmah ode u Pelagorin kupleraj i ne poubija koga god zatekne.

— Je li ti to Hamilton učinio?

Devojka je klimnula glavom.

To je bilo dovoljno da svet postane pretesan za obojicu. Moraće ostati samo jedan: Moris ili Hamilton, obojica nikako.

— Koliko dugo me čekaš? — pitao je En, proklinjući svoju nemoguć da joj pomogne.

— Dugo. . .

— Nisu te tražili ovde Pelagora i Hamilton?

— Ne, verovatno nisu odmah приметili da sam pobegla, a kasnije su se plašili da ne zateknu tebe.

— Zašto ne legneš?

Ramena su joj drhtala pod grubim platnom. Pramenovi kose su nežno padali na vrat.

— Lezi i odmori se. Niko te više neće dotaknuti — rekao je Moris, ne mogavši pronaći prikladnije reči.

Ona odmahnu glavom, ne dižući pogled sa poda.

— Nisi valjda i po leđima ozleđena?! — uplašio se kapetan i krenuo rukama da skine košulju sa njenih ramena, ali zastade nesigurno.

Devojka više nije mogla obuzdati plač.

Moris kleknu na oba kolena i prinese svoje lice njenome.

Ona podiže glavu i nekoliko trenutaka im pogledi ostadoše spojeni.

— Prošlo je, En — prošaputao je Moris.

Dotaknuo je njene usne svojima.

— Došlo je vreme osvete. — Morisov glas je odjednom izgubio nežnost; postao je hladan i preteći. — Reci mi imena.

Ona je ćutala i gledala ga.

— Reci. . .

Pognula je glavu.

— Pelagora je rekla Hamiltonu da sam dolazila k tebi, jutros. — Progovorila je a reči su joj se mešale sa uzdasima i kratkim jecajima. — On me dao svojim ljudima.

Trenutak je ćutala, boreći se sa plačom.

— Vidiš šta su mi napravili — rekla je. — Hteli su me ubiti, ali

sam pobjegla. Mo, oni su ludaci. Mo, ja ih se plašim. . .

— Ron Stajs je bio sa njima? — upitao je Moris.

Ona klimnu glavom i opet briznu u plač.

— Lezi i odmori se — rekao je Moris i pokušao joj pomoći da legne.

— Nemoj, boli me.

Moris skide košulju sa njenih ramena.

Sa nekoliko mesta koža joj je nestala ša leđa. Na titravoj i bleđoj svetlosti petrolejske lampe, otvorene rane su izgledale užasno.

Celo telo joj je bilo unakaženo.

En je prekrila lice rukama i tiho jecala.

Na nekoliko mesta na grudima videle su se opekline a miris nagorele kože i duvana još je ostao.

Moris mirnim pokretima vrati košulju na njena ramena.

— Sada si sa mnom — rekao je i nežno joj dotaknuo kosu, nadajući se da bar tamo nema teških ozleda.

— Šta je, Mo? *

— Upitao je Tauzer trepćući očima, obučen samo u gaće i potkošulju.

— Oblači se, imamo posla.

— Sada?

— Da, to je naređenje.

— Da, gospodine kapetane! — salutirao je narednik Tauzer i veselo se počeo oblačiti, pevušeći neku samo njemu poznatu pesmu.

Tražeći pantalone po sobi, narednik se razgibao pa se potpuno razbudio.

— U čemu je stvar, Mo?

Moris je stajao u vratima i razmišljao.

— Unakazili su En. Hajde, uzmi košulju u ruke i idi u moju sobu. Pazi na devojkicu dok ja dovedem Borsona.

— On je gore — pokazao je Tauzer prstom na sprat iznad, i požurio u Morisovu sobu.

Borson je bio budan i trebalo mu je malo vremena da shvati da je došlo vreme za akciju.

Čuvši Morisov glas, Beti je prebacila preko tela kućni ogrevač i stala uz Borsona.

— Ti ostani uz devojkicu, ja i Tauzer idemo srediti to zmijsko gnezdo — govorio je Moris.

— E, neće moći tako! — protestovao je Borson, odgurujući Beti, da mu donese odeću. — Vi u borbu a ja da dadiljam? — Ako se mimoidemo sa banditima, moraćeš biti snažna i srećna dadilja da izvučeš svoju ludu glavu iz ovoga u šta nas je ona uvukla — reče Mo Moris.

Borson samo ponovi da to neće moći tako proći i brže počeo oblačiti pantalone koje mu je Elizabeta donela.

— Biće najbolje da devojkicu dovedete gore, ovde — predložila je Beti. — Banditi verovatno neće smeti otvoreno napasti hotel, a ako dođu, ja ću ih već znati dočekati.

— Tako je! — Ovo se već svidelo Borsonu koji je na sav glas kleo košulju koja ima toliko dugmadi. — Ni bordel nije na kraj sveta, ako ovde zagusti, začas ćemo stići.

— U redu — pristao je Moris i požurio po En.

Zatekao je Tauzera kako priprema dve puške i prebrojava municiju.

— Idemo? — pitao je narednik.

— Naravno — odgovorio je Moris i poveo En.

8

Ni jedan prozor nije bio osvetljen.

Noći su postale strašne za Araho.

Trojica oficira su lako došla do Pelagorinog bordela. Ni u toj velikoj zgradi nisu mogli primećiti svetlost. Zastali su u dvorišnom prilazu jedne zgrade čije pročelje je bilo okrenuto glavnoj ulici.

— Kako ćemo? — pitao je Tauzer.

Moris pažljivo osmotri zgradu.

Nije očekivao da će zateći potpunu tišinu i mrak. Raspored prostorija nije znao, ali je verovao da bi u holu sigurno naleteo na nekoga, ako bi pokušali ući kroz glavni ulaz.

— Borson će ostati ovde — govorio je Moris. — Pazi na prednji ulaz. — Mi ćemo ući u dvorište i onda naći neko pogodno mesto da upadnemo u zgradu.

Borson klimnu glavom i ode nekoliko koraka uz zid, da bolje osmotri glavni ulaz.

— Idemo — prošaputao je Moris Tauzeru i krenuo u mrak.

U dvorištu nisu primetili ništa značajno. Svi prozori su bili neosvetljeni i zatvoreni. Ma koliko osluškivali, oficiri nisu mogli čuti ni najtiši zvuk.

Zgrada se doimala poput celog grada — mrtvom.

Prišli su začelju dvospratnice i prvo osmotrili prozore. Svi su bili dobro zatvoreni.

Moris je proverio i prozore sa levog boka zgrade, i nije pronašao nijedan kroz koji su mogli ući.

— Šta da radimo? — upitao je Tauzer, sa revolverom u ruci.

— Čuće nas ako razbijemo staklo — javio je Moris, bespomoćno gledajući zid kuće.

— Da probamo razvaliti vrata? — upita narednik.

— Hajde, moramo — pristao je Moris.

Tauzer je prišao vratima i pritisnuo bravu.

Nije vredelo, ostala su zatvorena.

— Ići će lako — ipak narednik ohrabri prijatelja.

Čvrsto je pritisnuo bravu a desnim ramenom se oslonio o vrata, spustivši telo skoro u polučučanj. Naglo se ispravio a vrata su kao od šale izletela iz šarki.

Tauzer ipak nije bio dovoljno brz da ih još u letu uhvati, već ona lupnuše o pod.

Uhvatio je vrata i naslonio ih na zid hodnika.

U zgradi je vladala tišina.

Sa spremnim koltom u ruci, Moris prođe celim hodnikom i izađe pravo na veliki hol.

Činilo se da hodaju grobom.

— Idemo gore. — Rekao je kroz zube i krenuo stepeništem.

Svaki korak je oprezno merio hodajući drvenim stepenicama.

No, nije ga imao ko čuti.

Zgrada je bila napuštena

*

Šta je ovo? — začudio se Tauzer kada su prošli celim hodnikom drugog kata.

Moris samo sleže ramenima.

— Gde su devojke? Gde je Pelagora? — Pitao je narednik zbunjeno.

— Ništa mi nije jasno — priznao je Moris.

— Ovde ipak nema nikoga. — ništa nije razumeo ni narednik Tauzer.

Vrata nekoliko prostorija su bila zaključana, ali je postojala mala verovatnoća da bi ih neko čuo a da sam ostane neotkriven.

Koje sobe nisu bile zaključane, bile su prazne.

— Podimo dole — rekao je Moris. — Ovde nemamo šta tražiti. Banditi verovatno lutaju gradom. Požurimo u hotel, kod devojaka.

Borson se čudio njihovim rečima. Nije moguće da je čitav grad mrtav.

*

Portira nigde nije bilo.

Brzim koracima, ne mareći za opreznost, popeli su se gore, u Betin apartman.

Devojke nisu primetile ništa sumnjivo.

En je sedela u fotelji ali leđima nije doticala naslon. Beti joj je obukla jednu svoju spavaćicu i flanelski kućni ogrtač.

Pokraj fotelje je stajao lavor sa vodom i grudvicama krvave vate, kojom je Beti ispirala rane na Eninom telu.

— Šta se dogodilo? — upitala je Beti kada je pustila oficire u apartman.

— Makni taj top! — prvo ju je opomenuo Borson, neugodno se osećajući pred cevima sačmarice.

Beti zaključa vrata iza njih i ostavi pušku uz zid, naslonjenu na mali ormarić za obuću.

— Ništa nismo pronašli u Pelagorinom gnezdu — uzdahnuo je Borson. — Nikoga.

— Pelagora ima kuću blizu bordela. Da li ste bili tamo?

Na Betine reči trojica oficira se nemo pogledaše. Tauzer je glasno prokleo sreću.

— To si trebala odmah reći! — ljutito reče Borson devojci.

— Mislila sam da znate.

— To je ona kuća što gleda na glavnu ulicu, nasuprot pošte? — upitao je Moris, ne želeći da gubi vreme.

Beti potvrdi klimanjem glave.

— Sada ćemo Borson i ja otići da vidimo Pelagoru, a ti, Tauzer, idi do Kolinsa i budi tamo negde — govorio je Moris. — Nakon posete matoroj veštici, videćemo šta je sa bankarom i odmah se vratiti ovamo.

Tauzer sleže ramenima. Hteo je da ispali koji metak na Hamiltona i njegove bandite, a moraće čuvati antipatičnog bankara Kolinsa.

— Devojko, može biti malo pucnjave po gradu — rekao je Moris Beti. — Ti ne otvaraj dok se ne uveriš da smo to mi.

Prišao je En i kleknuo do njenih nogu.

Nežno joj je dotaknuo dlanove i ona ga pogleda očima mutnim od suza.

Nije znao šta da joj kaže.

Poljubio joj je prste i dlanove.

Ustao je, popravio opasač sa koltom i glavom pokazao prijateljima da izlaze.

9

Hamilton je bacio opušak na pod i besno, ga zgazio.

— Vaše ponašanje je prevršilo svaku meru! — viknuo je na trojicu bandita koji su samo šarali pogledima po praznoj prostoriji, nemajući snage ni reč da progovore.

Uz reku Araho, nedaleko od grada, nekada davno, farmeri su podizali kolibe nadajući se da će vodom iz reke uspeti oteti komade prerijske i pretvoriti je u obradivu zemlju.

Napuštene kolibe ostale su kao spomenici njihovoj naivnosti i uzaludnom radu.

U jednoj od tih trošnih koliba sklonište su pronašla tri bandita kojima je gospodario revolveraš Ajk Hamilton.

— U nesvesti, na smrt pretučena, uspela vam je pobeći! — galamio je Hamilton, šetajući s kraja na kraj kolibe.

Niko od trojice razbojnika nije smeo podići pogled, a kamoli da protivreći.

— Idete iz gluposti u glupost — smirio je glas Hamilton, ali je or sada postao još opasniji. — Silovali ste Faberovu kćerku i zamerili se onom oficiru. I sami znate koliko nam je to poremetilo planove.

Patrik Moland podiže glavu i pogleda pravo u oči svog šefa.

— Razgovarao sam sa jednim od oficira. — Mislim da ne sumnjaju, a možda onaj koji je govorio sa mnom i ne zna za nas.

— To ti misliš! — podsmehnulo se Hamilton. — Loše misliš, Molande, loše.

Bandit sa neobičnom puškom samo sleže ramenima. Ni sam nije bio zadovoljan razvojem situacije, ali je znao da nije kriv zbog učinjenih grešaka.

— Ja sam popustio pred oficirima ne želeći da ulazim u borbu i privlačim pažnju na nas, a vi sebi dozvoljavate da naprosto izazivate te ljude — opet ih je prekorio Hamilton. — Šta ste postigli time? Umesto da mirno

odu iz grada, oficiri su ostali, željni da vas pronađu.

Za trenutak je prekinuo svoju propoved i maramom obrisao znoj sa čela.

— Mi nemamo toliko vremena da čekamo kada će oni otići — rekao je Hamilton.

— Ako bismo se nas trojica prestali pojavljivati u gradu, možda bi oni pomislili da smo otišli, pa bi nastavili svojim putem — rekao je Ronald Stajs nesigurnim glasom.

On je bio taj čiji nemar je devojka iskoristila za beg. Mislio je da u njoj nema snage ni da se pomakne i ostavio ju ležati, dok je otišao za šank bordela, po novu flašu viskija.

Kada se vratio bilo je kasno: En je pobegla, ostavljajući iza sebe samo krvave tragove po sobi, u kojoj su se oni zabavljali i uživljavali na njoj.

Na Stajsove reči Hamilton samo zavrte glavom.

— Oni nisu naivni — rekao je revolveraš. — Osim toga, mi nemamo vremena. Bilo bi dobro da smo već uzeli taj novac i nestali iz grada.

Hamiltonov glas je postao potpuno tih, pribran. Stao je uz prozor i zagledao se u noć.

— Moraćemo iskoristiti ovu noć

Ostali banditi se malo usko-mešale.

Nisu očekivali takvu odluku.

Njima se svidelo u ovom gradu. Istina, nisu se pojavljivali mnogo na ulicama preko dana, ali su se pošteno provodili u Pelagorinom bordelu a da ništa nisu ni plaćali.

Prve noći su lako iznenadili četvoricu ljudi koje je pokazao

Stajs i povešali ih.

Uvereni u svoju snagu i moć nisu videli velike protivnike u oficirima. Zbunjivalo ih je što se Hamilton ustručava da napadne ta njuškala u plavim uniformama.

No, Hamiltonu niko nije smeo protivrečiti.

— Šta ćemo sa Kolinsom? — upitao je Ronald Stajs čvrstim glasom, pomiren sa tim da će večeras morati poduzeti glavnu akciju.

Hamilton pogleda Stajsa kao da ne zna o čemu je reč.

— Šta hoćeš sa Kolinsom?

— I on je određen za vešanje — napomenuo je Stajs. — Tako smo se dogovorili. Njih pet smo obesili, a sad je red na Kolinsa.

Hamilton se okrenuo od plavokosog bandita i opet se zagleda u noć.

— Mislim da nemamo vremena da se time zamaramo — ocenio je na kraju.

Stajs ustane sa stolice nezadovoljan tom Hamiltonovom odlukom i pride mu.

— Ajk, dogovorili smo se — podsetio je revolveraša svojim slabim glasom, skoro na ivici plača.

— Nemamo vremena! — Hamilton otrese rukom kao da odbacuje i poslednju pomisao na dalji razgovor o toj temi.

— Sve ćemo uraditi tiho, niko ništa neće primetiti. — Ipak nije hteo odustati Ronald Stajs. — Ako požurimo, u toku noći ćemo još i otići iz grada. Stanovnici nas neće ometati, preplašeni su.

— A oficiri? — upita ga Hamilton i čvrsto ga pogleda pravo u oči.

Stajs odmah spusti pogled na

zemlju.

— Možemo i njih srediti... — jedva čujno je rekao, svestan da bi oni zaista mogli praviti probleme.

— Uopšte me ne zanima taj bankar. Njegova banka: da! — Nasmešio se revolveraš a na uskom, ispijenom licu osmeh mu je izgledao poput grimase bola. — Da se niste junačili nad devojkama, bilo bi onako kako smo planirali. Sada ćemo morati menjati planove. Jasno?

*

Ronald Stajs je pet godina proveo u zatvoru.

Celo to vreme je želeo da se osveti ljudima koji su ga u zatvor strpali.

Pet godina života su mu uzeli ljudi kojima je do poštenja i zakona bilo stalo isto toliko koliko i njemu samome — nimalo.

Rešen da se osveti, udružio se sa Ajkom Hamiltonom i dvojicom bednika koji se nisu mnogo razlikovali od njega samoga.

Hamiltonu, međutim, nije mnogo stalo do njegove osvete. On je imao svoj cilj i njemu je sve podredio: hteo je opljačkati Kolinsovu banku.

Ubijanje nekoliko ljudi uteralo je strah u stanovnike grada i mogli bi mirno, čak i u pola bela dana da uđu u banku i prikupe sav novac — samo da nema prokletih oficira.

Međutim, unatoč njegovim upozorenjima, Hamiltonovi loši partneri prosto su tražili načina da skrenu pažnju na sebe i izazovu oficire.

Omogućavanje bega onoj unaženoj lepotici prelilo je čašu Hamiltonovog strpljenja.

I taj greh, kao i mnogi drugi, išao je na dušu Ronald Stajsa. A on je to morao platiti.

*

— Ja sam se želeo osvetiti — rekao je Ronald Stajs i okrenuo leđa Hamiltonu.

— Ajk, možda bi zaista bilo dobro da ostavimo banku za kasnije — usudio se reći Patrik Moland. — Stanovnike smo već navikli da ujutro gledaju obešene ljude...

Hamilton odmahnu glavom.

— Možemo danas i oficire... — ponudio je Stajs, iako bi radije izbegao nevolje s tim njuškali-ma.

— Ne, vreme je da se malo zabavimo — rekao je revolveraš i osmehnuo se osmehom koji je bio pre pretnja nego li izraz veselja.

— Noćas ćemo se zabavljati — govorio je Hamilton. — Pelagora je pustila devojke da se razidu po svratištima čitavog grada, i njen bordel je prazan. — Za trenutak je ućutao i pogledao Stajsa. — No, mogli bismo pronaći matoru Pelagoru. I ta veštica još uvek ume dobro zabaviti muškarca, verujte mi. Sam sam se uverio.

Patrik Moland i Berti Ridžis, dvojica odrpanaca, samo su netremice gledali Stajsovo lice, obasjano bledom svetlosti petrolejke.

Ronald Stajs se okrenu licem u lice Ajku Hamiltonu.

Bio je izazvan i morao je reagovati.

Znao je da će ga Hamilton izazvati da potegne oružje. Od toga nije mogao pobeći.

Osmotrio je Hamiltonovo na-

smešeno lice i pokušao što hladnokrvnije postupiti.

Jasno je znao da je Hamilton iskusan revolveraš, da ima veliku prednost. No, izazov se nije mogao izbrisati.

— Nemoj tako govoriti, Hamilton — rekao je neuverljivim glasom.

— Ti ćeš mi zabraniti? — upita Hamilton i ruku spusti do revolvera.

Kratko je osmotrio dvojicu ostalih bandita i zadovoljno ustanovio da se oni ne žele mešati.

— Osim toga: izrekao sam pohvalu matoroj veštici. — Samo usne su revolverašu bile nasmešene. Glas mu je bio hladan i jasan, mnogo sigurniji i opasniji nego Stajsov.

— Hamilton, nemoj tako...

— Zabrani mi.

Stajs je prvi potegao.

Sporo, isuviše sporo je to uradio.

Revolver je nosio zadenut za pojas, a to nije prikladan način ako se izlazi pred cevi čoveka koji zna brzo potegnuti svoje oružje, pogotovo kada se taj čovek zove Ajk Hamilton.

Iz oba Hamiltonova revolvera su poleteli meci. Stajs nije imao šanse.

Pogođen u grudi, presavio se i odleteo nekoliko koraka unazad.

Udario je telom o zid kolibe i pao u prašinu zemljanog poda kolibe. Pre nego što je dodirnuo tlo telom, bio je mrtav.

Hamilton pogleda Molanda i Ridžisa.

Okrenuo je revolvere oko kažiprsta i spremio ih u korice.

— Meni su lepši dolari od njegove osвете. Hajdemo u Araho, tamo nas čekaju.

Nije ni slutio koliko je u pravu.

*

Narednik Tauzer se našao u nedoumici.

Nije bio siguran koja je kuća bankara Kolinsa.

Borson mu je rekao da je zgrada belo okrećena i da ima balkon.

No, Tauzera su dočekale dve takve zgrade, obe sa balkonima i obe belo okrećene.

On se okrenu unazad a hotel mu se učini predaleko da bi se vraćao nazad, da pita Borsona da li je posredi leva ili desna kuća.

Tauzer pride levoj i oprezno uđe u dvorište.

Nigde nije čuo nijedan šum, ali mu opreznost nije popuštala.

Primitio je svetlo na jednom od stražnjih prozora.

Izvukao je revolver i odmerio kojim će putem najbrže i najsigurnije stići do prozora.

Narednik više nije bio u najboljim godinama. Skoro pola stoleća je već živio i četvrt veka je proveo u vojsci. To je moralo ostaviti traga na njegovoj snazi i pokretljivosti.

On uzdahnu, malo pogne svoje široko telo i brzim koracima pride sasvim uz stražnji zid zgrade.

Otvorenih usta je grabio vazduh u pluća a osećao je znoj po leđima.

Primitio je da mu se telo lepo ocrtava na beloj podlozi zida. No, tu nije mogao ništa više promeniti, ako je hteo da proviri kroz prozor na kojem je primetio slabi odsjaj svetlosti.

Tauzer sasvim pride prozoru i čučnu ispod njega.

Oslušnuo je.

Ni gradski psi se nisu javljali, kao da su i oni osećali strah svojih gospodara.

Narednik oprezno proviri kroz staklo.

Video je miran, stabilan plamčak sveće kako svetli sa noćnog ormarića.

Na Tauzerovom licu zablistao je osmeh kada je video ko je zapalio sveću.

Žena više nije bila u cvetu mladosti. Telo joj je bilo punašno i prekriveno slojem sala. No, i takva, svojom golotinjom, općinila je Tauzera.

Ne obraćajući pažnju na prozor, žena je skinula odeću sa sebe i dohvatila spavaćicu sa postelje.

Poslednji trenutak promatranja njenog tela Tauzer je pratilo tužnim uzdahom.

Ona se pripremila za spavanje i ugasila sveću.

Svaki put kada bi se našao pred nekom ženom svojih godina, a pogotovo u situacijama sličnim ovoj, Tauzer bi se setio da je odavno mogao promeniti način života, pronaći kakvu devojkicu, koju bi mogao svako veče stavljati sebi u postelju...

No, ti trenuci slabosti uvek su kratko trajali.

Setio se bankara Kolinsa i setio se da zapravo još nije ni saznao koje je bankarova kuća.

On odšeta do dvorišne ograde koja je razdvajala dve slične kuće.

Nije primetio ništa po čemu bi mogao naslutiti u kojoj zgradi stanuje bankar Ričard Kolins.

No, to ga više i nije mnogo zanimalo; odlučio je motriti na obe kuće.

*

Nije smeo paliti cigaretu, a duvana za žvakanje nije imao pri sebi.

Naslonio se na zid i jedva uspevao da otera san sa očiju.

Retko je morao čuvati nekog ko je tako antipatičan kao bankar Kolins. Ni senator Botler, kojem su izigravali pratnju od El-Pasa do San-Antonija, nije bio cvečka, ali Kolins zaista nije zaslužio da se Tauzer toliko brine za njega.

Baš kada je narednik odlučio potražiti zgodno mesto da malo odrema, čuo je korake a malo zatim i tupi, prigušeni udarac.

On odmah zgrabi revolver i pride čelu zgrade.

Lupanje je dopiralo sa suprotne strane ulice. Moris i Borson su, opet, bili na drugom kraju grada i narednik nije morao mnogo razmišljati da bi se setio ko to u ove sate luta po gradu.

Tada je Tauzer video senke pred jednom velikom zgradom, pred bankom.

* *

U nekoliko koraka Tauzer je stigao preći celo dvorište u kojem se nalazio. Ogradu je lako preskočio i opet se našao u nekom nepoznatom dvorištu.

Levo od njega pružila se jedna od sporednih ulica. Mala, zamračena ulica bila je utonula u tišinu.

Tauzer preskoči ogradu i stupi na drveni trem trgovine. Nasuprot njemu dvojica su nešto petljali oko ulaza u banku.

Narednik osmotri gde bi mogao naći neki povoljniji zaklon.

Tada mu ogled pade na konjušnicu koja se nalazila odmah uz trgovinu. Između konjušnice i trgovine protezala se greda za koju više niko nije znao zašto je tu postavljena. Verovatno baš za vešanje.

Tauzer nije pronašao bolji zaklon od ugla kuće, za kojom je stajao.

Dvojica provalnika su se nešto došaptavali.

Narednik pažljivo nanišani iako se nije mnogo pouzdavo u pogodak. Do cilja je bilo tridesetak koraka, a nije postojao način da mu bliže pride.

No, trebalo je pucnjem opomenuti Morisa i Borsona.

Tauzer pritisnu obarač.

11

Moris i Borson su lako pronašli zgradu u kojoj je živela Pelagora.

Nigde nisu primetili svetlost, niti bilo kakav zvuk. Nadajući se da opet neće uzalud provaljivati u praznu kuću, prišli su stražnjem ulazu.

Pucanj je odjeknuo gradom i zaustavio oficire u nameri da upadnu u Pelagorino skrovište.

Kao ukočeni, obojica su zastali, napeto osluškujući odakle je došao zvuk.

Još tri — četiri hica slili su se u jedan.

— Tauzer — prošaputa Moris.

— On je. Verovatno je otkrio bandite ili su oni njega otkrili — potvrdi Borson i pokuša odrediti odakle se pucnjava čula. — Čini mi se da je to baš negde oko Kolinsove zgrade — procenio je.

— Ja idem tamo, a ti žuri u hotel — rekao mu je Mo Moris. —

Požuri i nemoj zaboraviti da se jasno predstaviš Beti, da te ne ubije.

Borson nije bio zadovoljan.

Smrknuo je lice i zavrteo glavom, razmišljajući da li da posluša kolegu.

— Da, nemoj zaboraviti da si nas ti u ovo uvalio — podsetio ga je Moris i ostavio ga pred vratima Pelagorine zgrade.

*

Moris se nije osvrtao da vidi da li će ga Borson poslušati.

Brazim kretanjama je preskakao niske ograde i kroz dvorišta jurio prema Kolinsovoj kući.

Nakon onih nekoliko metaka, tišina je postala još veća.

Moris je prošao pored saluna i usporio korake. Sada je već morao biti oprezniji.

Novi pucanj mu je mnogo pomogao da odredi smer u kojem se treba kretati.

Prišao je tremu jedne velike zgrade i video pogurenu siluetu čoveka, kako pretrčava ulicu.

Moris je jasno utvrdio da to nije narednik Tauzer. Osim na Tauzera i Borsona, mogao je pucati na svakoga ko u ovo vreme luta gradom.

No, nije morao žuriti.

Čovek je jurio pravo prema njemu.

Kapetan se zavukao dublje iza ugla i duboko udahnuo vazduh. Punih pluća pokušao je smiriti dah i uzbuđenje. Bezglasno je ispuštio vazduh kroz usne i bolje oslušnuo brze korake, koji su počeli dobovati po drvenom tremu.

Čovek ništa nije slutio.

Izleteo je pravo pred Morisa i

nije ga ni primetio, dok ovaj nije opalio iz kolta.

Metak velikog kalibra, ispaljen sa tri — četiri koraka udaljenosti, naprosto je podigao bandita sa zemlje i poneo u vazduh.

Nije stigao ni kriknuti.

Ruke su mu ispustile pušku skraćene cevi i pritiskom pokušale zaustaviti oticanje krvi iz rane.

Telo mu se trgnulo i umirilo.

Moris je prepoznao čoveka koji je jutros dojahao u grad na kljusetu.

Slegnuo je ramenima i provirio na ulicu, da vidi ide li još koji bandit.

No, meci su prestali leteti Arahoom.

*

Moris je nekoliko minuta ostao uz ugao zgrade, nekoliko koraka daleko od ubijenog bandita.

Ništa sumnjivo nije primetio.

Neprestano je motrio na stranu, odkuda je bandit dotrčao, no tama je svugde bila ista, gluva i nema.

Kako se ništa nije događalo, Moris odluči da se vrati u hotel.

Oprezno, motreći na svaki ugao, na svako mesto koje bi moglo poslužiti kao zaklon, Moris je išao prema hotelu.

Nije hteo ući na glavni ulaz već krenu u malu sporednu ulicu iz koje se lako mogao prebaciti preko ograde u hotelsko dvorište.

Nije primetio svetlost na prozorima.

Borson i Beti su se potrudili pa debelim čebadima zaklonili

okna od neželjenih a radoznalih pogleda.

Moris primeti čoveka ispred sebe.

No, pre nego što je stigao da odredi smer odakle se tačno senka pojavila, nje već nije bilo.

Moris odmah izvuče revolver.

Prebacio se preko ograde i krenuo za siluetom čoveka koji se šunjaao oko hotela.

Već nakon nekoliko koraka stao je na nekakav željezni obruč koji je zazvonio kao da je čekićem udario po njemu.

Moris besno opsova i prokle zlu sreću.

Skočio je bliže zidu, ali ni onde ga nije čekala bolja sreća.

Umesto osmeha fortune, dočekala ga je revolveraska cev na potiljku.

Osetivši oružje na glavi, Moris prokle sve na ovom svetu i pljunu u prašinu. Polako je dignuo ruke u visinu ramena, pazeći da ne načini nijedan pokret koji bi mogao izazvati čoveka sa revolverom da to oružje i iskoristi.

— O, to si ti, Mo? — čuo je glas narednika Tauzera, a pritisak cevi nestade sa potiljka.

Bes je ključao u Morisu.

On se okrenu prema naredniku, na čijem licu je blistao najnaivniji i najdobročudniji osmeh.

— Ludi si od Borsona — prekori Moris prijatelja. — Pet godina života mi je odnela ova tvoja šala.

— Dobro si i prošao.

— Šta?

— Vidiš, da ovo nisam ja, već neko od bandita, ti bi nastradao. Razumeš?

— Tauzere, uozbilji se —

frknu Moris i spremi revolver u korice.

Narednik se ipak još jednom zadovoljno osmehnu.

— Ti si pucao na bandite? — upita ga Moris.

— Da, ali nisam pogodio nijednoga, čini mi se.

— Koliko si ih primetio?

— Dvojicu.

— Zašto nisi ostao da čuvaš Kolinsa? — upita Moris narednika. — Šta je sa njim?

— Ne znam, nije on napadnut već njegova banka — odmahnuo je Tauzer rukom, ne mareći mnogo za bankara.

— Banka?

— Da, dvojica bandita su pokušali provaliti prednji ulaz — objasnio je Tauzer. — Pripucalo sam da ih preplašim. No nisu se mnogo uplašili već su me zasuli olovom, pa sam utekao.

Moris se osmehne.

— Gde je Borson?

— Poslao sam ga da štiti devojke.

— On devojke, a ja Kolinsa? — naljutio se narednik.

— Ja sam sredio jednog bandita — pohvali se Moris kada su krenuli kroz dvorište prema stražnjem ulazu u hotel. — Onaj sa čudnom puškom, onaj sa kojim si jutros razgovarao, naleteo mi je pravo na cev. Ostavio sam ga da leži na ulici nedaleko od saluna.

— A Pelagora? — upita narednik.

— Idemo prvo da vidimo ima li šta novo kod Borsona — rekao je Moris. — Ta matora veštica zaista ima sreće sa nama. Moraćemo se malo više potruditi. Ne smemo dozvoliti da nas takva lepota toliko dugo čeka.

— Nekako — nasmejao se Tauzer.

U hodniku ih je dočekaao Borson sa puškom spremnom na paljbu.

12

Šta se dogodilo? — odmah je Borson pitao dvojicu prijatelja.

Tauzer mu je ukratko ispričao, dok su se penjali stepenica — na sprat, ka devojkama.

En je spavala.

Bolovi su je iscrpeli. Disala je ujednačeno, normalno, a ponekad bi se prenula iz polusna i odmah padala nazad, u bolom isprekidan dremež.

Ležala je na desnoj strani — gde je imala najmanje ozgleda — a noge je presavila u koljenima. Beti ju je prekrila belim čaršavom.

Moris je gledao njeno nekada lepo, sada zauvek unakaženo lice. Da nije dolazila da ga obavesti o Hamiltonovim sastancima sa ostatkom zločinačke bande, mogla je izbeći to što joj se dogodilo.

Moris je bio svestan da su i njegovi postupci delovali na njenu sudbinu. Mnogo toga bi on promenio, da nije kasno.

Ostalo mu je samo da slegne ramenima.

Čak ni Borsonu ništa nije prigovarao.

Da ih Borsonova volja za izvršenjem ovog zadatka nije zadržala, već bi bili miljama daleko od Arahoe, i ne bi ni znali šta se ovde događa.

No, to ne bi značilo da se ovi zločini ne bi ni dogodili.

Moris ipak prokle sreću i okrenu se od postelje na kojoj je devojka spavala.

— Odmah ćemo otići do Pelagore — rekao je i uzeo revolver da zameni praznu čauru novim metkom.

— Naravno, prvo ćemo popiti čašicu viskija — osmehnuo se Tauzer ne skidajući oka sa Beti.

Ona uhvati njegov pogled i zbuni se.

— Oprostite... — prošaputala je i požurila da ponudi muškarce pićem.

— Jesi li, možda, prepoznao Hamiltona kao jednog od one dvojice koji su zapucali na tebe? — pitao je Moris narednika.

— Bilo je previše daleko da bih po mraku video o kome je reč — odmahne Tauzer glavom.

— Nije mi jasno zašto nisu sva četvorica bandita zajedno pokušala opljačkati banku — rekao je Moris. — No, možda su se rasporedili unaokolo.

Tauzera to nije zanimalo.

Uzeo je čašicu sa viskijem od snažne Elizabete Faber i zadovoljno otpio gutljaj.

— Još samo Ričard Kolins nije kažnjen od ljudi koji su bili u poroti koja je presudila Stajsu — rekla je Beti, odloživši prazni poslužavnik na sto.

Moris je pogleda.

— Ti si uzela zapisnik sa tog suđenja? — pitao je devojk, gledajući je preko ruba čašice.

Ona klimnu glavom.

— Onda vam to nisam htela priznati zbog prisustva Džozefine Linen.

— Šta ona ima sa tim?! — začudio se Tauzer.

Beti ga pogleda dugim pogle-

dom, razmišljajući kako da formuliše misao:

— Džozefina Linen je svojevremeno imala ljubavnu avanturu sa Stajsom, Pelagorinim sinom.

— Nemoguće! — iznenadio se Tauzer i obrisao usne rukavom. — Ona je starija od njega, mnogo starija.

Beti potvrdi klimanjem glave.

— To joj ipak nije smetalo da se zaljubi u njega.

— Kako je prihvatila njegovu kaznu? — upitao je Moris.

— Kako? Poludela je od muke — odgovorila je Beti Faber. — Da nije obešen i Džozefinin brat Bredi, prvo bih posumnjala da je ona izvršila te zločine. Ona je vrlo opasna žena.

— Da, pametna je — zaključio je Moris.

— Verovatno se iznenadila kada sam potvrdila da je Ronald slobodan i da je on organizovao ta ubistva — rekla je Beti. — On nije mnogo držao do nje. Nije mu smetalo što je starija, no nije bio zainteresovan. Oduvek je bio divljak...

— Kako je Pelagora gledala na tu ljubav? — Upitao je narednik Tauzer i odmah se nasmešio, pretpostavljajući kako žena poput mame Pelagore može gledati na svaku ljubav na svetu.

I Beti se osmehnula.

— Isto kao i njen sin. Ona nije ništa bolja od njega.

— To znamo. — Setio se Moris svoja dva susreta sa starom vlasnicom bordela. — U svakom slučaju, i njoj i njenom sinu, namenio sam istu sudbinu: metak!

— Hajdemo, onda — osmehne se Tauzer i potapša revolver.

— A ja ostajem? — tužno upita Borson.

Moris i Tauzer ga nisu ni pogledali.

Ubrzo su izašli iz hotela i opet se našli u mračnoj tišini grada.

— Hoćemo li pravo u njenu kuću? — upitao je narednik Tauzer.

Moris klimnu glavom.

Pomisao na zločin izvršen nad En navodio je Morisa da i sam učini takvo nešto, da i zver oseti bol.

13

Ajk Hamilton je prokleo lažljivog Ronalda Stajsa i uverio se da je imao pravo kad ga je ubio.

Stajs je govorio kako će pljačka Kolinsove banke biti prava igrarija. Obezbeđenja doista nije bilo, ali su i vrata i prozori bili zaštićeni debelim rešetkama kroz koje se nije moglo ući.

Hamilton nije izdržao, već udari nogom o zaključana vrata.

Bes mu je nesputano izbijao iz tela.

Bio je sam na stražnjem ulazu i nije se morao sputavati. Kršio je prste obuzdavajući da izvuče revolvere i zapuca u drvena vrata ispred kojih je stajala rešetka.

Umesto njega zapucao je neko drugi.

Prvo je čuo jedan pucanj a onda se njih nekoliko odjednom prolomilo u noći.

Kao opečen, Hamilton je odskočio od vrata.

Ridžis i Moland su petljali oko prednjeg ulaza i nije bilo sumnje da ih je neko primetio.

Hamilton brzim korakom priđe prvoj susednoj kući i uskoči u dvorište.

Na njega niko nije opalio ni metak.

Mirno je zastao da oceni situaciju.

Video je kada se Moland u pognutom trku spustio niz glavnu ulicu. Ridžis nije bio tako naivan.

Obišao je zgradu banke i projurio pored Hamiltona ni ne primetivši ga.

— Ridžis — pozvao ga je Hamilton i odmah legao iz bačve, da ne nastrada ako se ovaj preplaši, pa zapuca. — Ja sam, Hamilton. — Brzo se predstavio.

— Gde si? — upitao ga je bandit jedva hvatajući dah, nakon hitrog trčanja.

— Beži dalje niz uličicu — rekao mu je Hamilton, ne pokazavši se. — Sačekaj me kod bordela.

— Dobro — rekao je visoki Ridžis i požurio, ne čekajući da mu se dvaput kaže da beži.

Tada je odjeknuo pucanj iz pravca saluna.

Samo jedan.

Moland je pucao iz puške skraćene cevi, a ovaj poslednji hitac je ispaljen iz revolvera.

Hamilton je oslušnuo, a noć se oglašavala samo tišinom.

Revolveraš nije mnogo verovao u Ridžisove sposobnosti, pa krenu drugim putem u pravcu bordela, da ne naleti na njegov nišan.

*

Ridžis ipak nije bio baš naivan momak.

Sakrio se dve zgrade dalje od bordela i pre je primetio Hamiltona nego revolveraš njega.

— Ajk — pozvao je nesigurnim

glasom, sa revolverskom cevi okrenutom u smeru siluete.

— Ridžis — odmah ga pozove Hamilton.

— Gde je Patrik? — upitao je Ridžis za prijatelja.

Hamilton mu pride u zaklon, između dve nešto više ograde, odakle bi čovek morao preći petnaestak koraka čistine da im pride.

— On je otrčao niz glavnu ulicu — govorio je Ridžis, zabrinut za sudbinu Patrika Molanda. — Verovatno je hteo zaobići iza leđa strelcu, koji je opalio tih nekoliko metaka na nas.

Hamilton sa dosadom pogleda u Ridžisovo lice, na kojem samo što se suze nisu pojavile. Revolveraš je bio zabrinuti što nema ju izgleda da opustoše sef banke.

— Čuo sam pucanj iz smerasaluna — rekao je Ridžis.

— Da, pucanj je bio iz kolta, a ne iz njegove puške — napomenu Hamilton.

— Da, mogli bismo poći onamo — predložio je Ridžis koji je gotovo za glavu bio viši od revolveraša. — Možda je Patrik ranjen. Ne smemo ga ostaviti u rukama tih njuškala.

Hamilton sleže ramenima.

Do Molanda mu nije bilo stalo.

Ako je nastradao, nastradao je svojom greškom.

Araho im nije doneo sreću i očekivani novac.

No, tu je pogrešio Hamilton.

Verovao je Ronaldu Stajsu. Verovao je da neće biti teško doći do novca i nije preduzeo ništa kako bi se na vreme informisao o svemu što im je moglo praviti probleme na putu do novca.

Isto tako, Hamilton nije sumnjao da su i ovaj pokušaj provala osujetili oficiri.

I tu je pogrešio Hamilton.

Morao je mnogo bolje da organizuje igru u kojoj je sam delio adute. No, raspolagao je ljudima koji nisu znali misliti.

Araho mu nije doneo sreću.

No, Ajk Hamilton se setio mesta na kojem bi mogao pronaći nešto novca; ne koliko bi kupio iz banke, ali dovoljno da zaleći rane koje su mu ostale od ovog neuspeha.

— Posetićemo Palagoru Stajs — rekao je i nasmešio se, zadovoljan što se setio koga može opljačkati.

— Pelagoru?! — iznenadio se Ridžis.

— Da, hajdemo odmah — rekao je Hamilton i odmah se okrenuo da pođe, ali Ridžis ga uhvati za rame.

— Ajk, podimo prvo do saluna. Možda smo potrebni Patriku. On i ja već dugo skupa jašemo.

Holand nije interesovao Hamiltona. Ipak, pomirljivo sleže ramenima.

*

Oprezno su se provlačili između zgrada, štiteći jedan drugoga.

Tek poneki levaž pasa remetio je tišinu. Čak se ni šum reke nije čuo.

Pedesetak koraka daleko od saluna, uz trem jedne zgrade, ležalo je telo, za koje su banditi odmah znali da nije niko drugi do Patrik Moland.

Ležao je na leđima i rukama se držao za grudi, na mestima

gde je košulja bila promoćena krvlju.

— Mrtav je! — tužno je uzdahnuo Berti Ridžis prišavši bliže lešu.

Hamilton je to i pretpostavljao.

— Hajdemo odavde. Idemo do Pelagore. Pre jutra moramo krenuti iz grada. Novi sudar sa oficirima mi ne bi godio.

— Misliš da nam oni prave probleme?

— Naravno, a ko bi drugi? — Ljutito frknu Hamilton i krenu niz ulicu.

Ridžis ga stiže i poravna svoj korak sa njegovim. Ni njemu se nije svidela pomisao da se zadržavaju u gradu. No, on je želeo odmah odjuriti, a ne ići u neku novu gužvu.

— Ajk, možda bi najbolje bilo da odmah uteknemo? — predložio je on revolverašu.

Hamilton zastade i pogleda ga.

— Ridžise, ja ne volim praznih ruku da izlazim iz bitaka. Tako će biti i u ovom gradu — rekao je Ajk Hamilton ostrim glasom.

Visoki bandit pokorno sleže ramenima.

— Mislio sam samo...

— Nemoj da misliš, Ridžise — odseče Hamilton. — Ja te ne zadržavam. Veruj mi da ne volim nepotrebne gužve, ali mislim da je glupo otići praznih džepova iz grada prepunog na smrt preplašenih ovaca koje samo čekaju da ih ošišaš. Ni oficiri nas neće zaustaviti.

Ridžis više nije želeo ništa reći.

Čutao je dok nisu došli nadomak velike zgrade u kojoj je Pe-

lagora Stajs stanovala, iako je u njoj retko noćivala.

— Šta da ja radim? — pitao je Ridžis.

Hamilton mu pokaza rukom kržljivo stablo koje je stajalo uz levi bok zgrade, gotovo u visini trema.

— Staćeš uz to drvo i sačekati da ja završim posao — rekao mu je revolveraš. — U zgradu uđi tek ako te ja pozovem, ili ako napolju nešto krene po zlu.

Ridžis klimnu glavom.

— Nemoj se igrati junaka — opomene ga Hamilton. — U ovom gradu niko više nije na našoj strani. Pucaj na svaku senku koju primetiš. Pazi da budeš brži i precizniji, inače smo obojica gotovi.

Visoki bandit nekoliko puta klimnu glavom.

Brzim koracima stigli su na trem kuće.

— Idi na svoje mesto — naredio je Hamilton i Ridžis se poslušno sakrije uz drvo.

Hamilton pljunu na daske trema.

Pelagora mu je bila poslednja nada da se i u ovom gradu domogne novca.

Da nije oficira, mogao je provaliti u kuću bankara Kolinsa i naterati ga da da ključeve od ulaza, i od sefa banke.

No, za to više nije bilo vremena.

Ajk Hamilton pritisnu bravu i otvori nezaključana vrata.

14

U jednoj sobi na spratu gorelo je svetlo.

Hamilton se počeo uspinjati

stepenicama, oprezno, kao da su od stakla.

Nije verovao da je Pelagora toliko nesmotrena da sedi uz svetiljku a gradom se vodi rat. No, snop svetla je jasno sekao tamu, probijajući se kroz tek priškrinuta vrata.

Hamiltonu nije smetalo što je Pelagora budna. Bar ju neće morati tražiti po kući, da je budi.

No, kada je došao do vrata, čuo je da stara vlasnica bordela nije sama.

Revolveraš se pomakao sa desne strane vrata i izvukao revolver levom rukom.

Zastao je da čuje sa kim priča Pelagora Stajs.

Glas Džozefine Linen nije prepoznao.

Sa njom nikada nije razgovarao, niti je znao ko je ona.

— Ronald nije ovde — rekla je Pelagora.

— On mi i ne treba — odgovorila je Džozefina Linen zvonkim, jasnim glasom. — Tebe sam tražila. Zadužila si me, pa sam ti došla vratiti dug.

Hamilton iz tih reči ništa nije mogao shvatiti.

On proviri kroz mali otvor.

Video je nisku ženu mršavog tela, obučenu u haljinu od belog, krutog platna. Nije bio siguran, ali mu se učinila poznatom. Verovatno ju je video dok je sa Pelagorinog prozora promatrao Faberov sprovod.

Žena mu je bila ledima okrenuta. U ruci je držala revolver, čija cev je gledala u smeru krupnog Pelagorinog tela.

Stara vlasnica bordela stajala je nasuprot ženi sa revolverom, ali nije primetila Hamiltona.

Strah nije pokazivala.

— Ronald te tražio — rekla je Pelagora, a Hamilton primeti da joj glas nije miran i samouveren, kako je ona htela.

— Umesto mene našao je mog brata — odgovori žena sa revolverom. — To ti je velika greška. Da si Araho ceo povešala, ne bi me zanimalo, no moj brat to nije zaslužio...

— Nisam ja...

— Znam da nisi ti vešala. Ti si samo odabrala ko će i koga obesiti.

— Džozefina, ne budi luda — mirno odgovori Pelagora i odmahnu rukom, kao da je uverena da će već izgaditi nespornost, samo ako joj protivnica dozvoli da objasni stvar.

— Gde je Ronald? — upitala je Džozefina Linen.

Pelagora se nasmeši.

— Što ti treba?

— I njemu sam namenila metak, kao i tebi. — Odmah je sa Pelagorinog lica netragom nestao smešak.

— On je mislio da...

— Ne zanima me, Pelagora — prekinu joj reči niska žena. — Daj mi papire koje si uzela od Fabera.

Pelagora napravi naivno lice, kao da ne zna o čemu je reč.

— Hajde, požuri — opomenu je Džozefina. — Znam da ti je Faber doneo krivotvorena dokumenta kojima ti preuzimaš posed mog brata. Umesto da deliš fifti — fifti, starog gada si obesila, kao i ostale koji su ti smetali.

— Ne znam o čemu govoriš — ostala je pri svome Pelagora.

— Dobro — mirno reče Džozefina Linen i nape oroz, koji zloslutno škljocnu u opštoj tišini.

Pelagorino lice odmah zadrhta.

— Nećeš valjda...

— Zašto ne bih? Ni moj brat nije imao šansu.

— U redu, Džozefina, podi sa mnom — nesigurnim glasom reče Pelagora. — Dokumenta su mi u bordel. Onde ih čuvam i...

— Pelagora, sama si sebe osudila — rekla je žena sa revolverom.

Reči je propratio pucanj.

Hamilton je video kako se Pelagorino telo zanelo, a na licu joj se pojavio izraz iznenađenja, kao da ne veruje da se to baš njoj događa.

I drugi metak ju je udario u grud.

Padajući na kolena, Pelagora je počela rukama hvatati vazduh, da se uspravi, da se održi na nogama.

No, tiho, bez jecaja i krikova, plegla je na pod svoje sobe, pred noge Džozefine Linen, i umirila se.

Hamilton je promatrao telo te krhke žene sa revolverom.

Još samo ona ga je delila od novca.

Žena nije oka skidala sa Pelagore.

Dugo je stajala nepomično gledajući u mrtvo telo razvratne starice.

Nesvesno je popravila kosu pokretom ruke.

Hamilton je pravovremeno primetio da se žena namerava okrenuti, pa se odmah maknuo od vrata.

Džozefina Linen nije slutila da postoji svedok njene osvete.

Sa odjednom otežalim rukama, spuštenim uz telo, izašla je

iz sobe u kojoj je oduzela život ženi koja ga nije ni zavredila.

Primitila je senku pored sebe i uplašeno se trgnula, ni ne setivši se revolvera u ruci.

Metak ju je pogodio pravo u grudi i odbacio tri — četiri koraka uz hodnik.

Onda ju je pokosio novi metak. Bila je mrtva pre nego što je pala na pod.

Hamilton ustade iz klečećeg položaja i pride ženi.

Lice joj nije prepoznao.

Iz doboša svog revolvera izbacio je dve prazne čaure koje padoše na ženin leš.

Stavio je nove metke u revolver i krenuo da pronade Pelagorinu uštedevinu.

15

Na vreme su primetili Ridžisa.

— Da li ga vidiš? — upitao je Tauzer šapatom kapetana Morisa.

— Verovatno su i ostali ovde negde — pretpostavljao je Moris. — Tauzere, ti pođi na stražnji ulaz. Možda je i tamo neki stražar. Čini se da ćemo morati biti strpljivi.

Tauzer nezadovoljno klimnu glavom.

— Ko zna da li su obesili Kolinsa? — prošaputao je narednik i otišao u mrak, da u širokom luku obiđe Pelagorinu kuću i pride stražnjem ulazu.

Moris je bio dobro zaklonjen od Ridžisovih pogleda. Oslonio se o zid kuće i mirno čekao da Tauzer stigne na svoje mesto.

Šta će kasnije poduzeti, Moris nije znao.

Uopšte nije pomislio da bi oni mogli pred zgradom postaviti

čuvara. To ga je iznenadilo i pomrsilo mu sve planove.

Dva pucnja su odjeknula gradom.

Moris se još više iznenadi.

Napregnuo je sva čula da primeti sve što bi mu pomoglo da shvati šta se dešava.

Nova dva hica potpuno su ga zbunila.

Jedina mu je uteha bio bandit pred ulazom u Pelagorinu kuću.

I on je bio potpuno zbunjen.

Pokušao je da pogleda kroz jedan od prozora, da vidi šta se unutra događa. Ne primetivši ništa, odustao je od provirivanja kroz prozor, osvrnuo se nekoliko puta oko sebe i otišao do vrata.

Zakoračio je unutra, ali nije ušao.

Moris više nije hteo čekati. Nije znao da li je Tauzer stigao na svoje mesto, no nije imao vremena da time razbija glavu.

Bandit je zastao u vratima i naglo se okrenuo. Verovatno je čuo Morisove korake. U ruci mu se pojavio revolver.

Moris se ipak snašao.

Ne prekidajući trčanje, bacio se napred, na levu ruku koju je ispružio ispred sebe.

U letu je čuo kako mu metak proleće pokraj glave. Rukom je ublažio pad. Brzim pokretom je izvukao revolver i ne nišaneći opalio.

Promašio je.

Banditu je ipak zasmetao taj metak.

Visoki Ridžis je svojim telom ispunio čitav okvir vrata. Kada je oficir ispalio metak prema njemu, bandit se trgnuo, neodlučan da li da uskoči u kuću ili ne.

Opalio je još jednom na Morisa, ali je opet promašio.

Međutim, Moris je sa zemlje bio nepogrešiv.

Našavši čvrst oslonac i dovoljno vremena da smiri ruku i oko, ispalio je metak pravo u široke grudi banditove.

Ridžis je pokleknuo.

Činilo se da je bandit gotov, da će svakog časa pasti na prag, no on je uspeo podići ruku sa revolverom.

Klečeći, sa vrelim olovom u grudima, Ridžis je pritisnuo obarač i — promašio.

Moris više nije smeo dozvoliti da ga ranjeni bandit opet pokuša ugroziti.

Miran, zaustavivši disanje, Moris ispalio dva metka u krupno Ridžisovo telo.

Za trenutak je nastala potpuna tišina, a onda se čuo tupi udar mrtvog banditovog tela o drveni trem. Krv se počela razlivati po daskama.

Moris ustade sa zemlje i pri trča vratima, u kojima se isprečio leš.

Lupanje vlastitog srca bilo je jedino što je čuo. Rukavom je obrisao prašinu koja mu se lepila na lice. Pljunuo je i oslušnuo tišinu.

Moris isturi glavu i proviri u unutrašnjost kuće. Isprva ništa nije video, ali kada je duže ostavio isturenu glavu, lepo je video snop svetla kako se probija niz stepenište.

Nikoga nije primetio.

Opet je prebrisao lice i čelo već prljavim i od znoja promočnim rukavom.

Iz doboša revolvera je izbacio tri prazne čaure i nadometnuo novu municiju.

Već je hteo ući u kuću, kad začu lupu potpetica po stepenicama.

Moris nije smeo čekati.

Provirio je kroz vrata.

Video je nisko Hamiltonovo telo kako juri niz stepenice.

Obradovao se svom konačnom sudaru sa tim bednikom. Nasmešio se i podigao revolver.

*

Hamilton nije odmah primetio Morisa.

Strčao je niz stepenice, skočio na pod i rukama se pomogao da održi ravnotežu. Odmah se uputio prema stražnjem ulazu.

Metak ga je pogodio u rame.

Moris je video revolveraševo telo kako pada. Ispalio je za njim još jedan metak, ali nije pogodio.

Morao se skloniti od vrata. Moris u dva koraka pređe gotovo čitavu prednju prostoriju Pelagorine palate i baci se iza dva teška, masivna naslonjača.

Hamiltona nije mogao videti.

No, revolveraš je zapucao prema njemu i narandžasti jezičci pokazaše gde se nalazi.

Nijedno tane nije opasnije zapretilo Morisu.

Kapetan osmotri sa strane naslonjača i ništa ne primeti. Pokušao je leći na pod i tako otkriti gde se nalazi Hamilton.

Ništa nije video.

Začuvši pokrete, Moris isturi ruku sa revolverom i opali u tom smeru.

Odgovorila mu je tišina.

Moris se uplašio da ne utroši svu municiju.

Od neprestanog gledanja predmeta u prostoriji, Moris ni-

je imao velike koristi. Bandita nije primetio, a snop svetla sa sprata samo mu je smetao, onemogućivši ga da neprimećen stigne do stražnjih vrata.

Metak je otkinuo komad kože sa komode, samo pedalj daleko od Morisovog lica.

On povuče glavu i hitro se zakloni.

Nagao pokret ozledio mu je levu ruku, koja mu je mnogo pomogla amortizirajući njegove padove.

Moris opet poče poluglasno kleti svoju zlu sreću, ali mu novi metak zaustavi i dah, a ne samo reči.

Provirio je tek nakon višeminutnog sakupljanja hrabrosti.

Lepo je video revolveraševu siluetu, kako se pridiže i, nezaklonjen, kreće prema izlazu.

Kiša olova sruči se na Morisov slabašni zaklon.

Kapetan nije odgovorio nijednim metkom. Jedina nada mu je bio Tauzer. Ako je stigao na vreme moći će da sredi Hamiltona.

*

Tauzer je stigao na vreme.

Našao je pogodno mesto za zaklon, dvadesetak koraka daleko od ulaza.

Koncert revolvera ga je zbunio.

Nije znao ko na koga puca. Verovao je da Moris nije započeo to puškaranje. Moris nije bio ni tako hrabar ni tako naivan da pokuša jurišom srediti bandite.

Bilo kako bilo, Pelagorinom kućom su leteli meci a Tauzer tu ništa nije mogao promeniti.

Sa revolverom spremnim da svakog trena ispali vrelu tanad,

narednik je mirno iščekivao rasplet događaja.

Nije morao dugo čekati.

Nakon pravog rafala ispaljenog u kući, Tauzer ugleda siluetu čoveka, kako istrčava kroz zadnja vrata.

Narednik ipak nekoliko trenutaka zastade, ne pucajući.

Morao se dobro uveriti ko je taj momak što pokušava umaći. Nije hteo da pogodi Morisa.

Tauzerovu nedoumicu je Hamilton iskoristio utoliko što je pritrčao dvorišnoj ogradi.

Udarac olova ga je zaustavio.

Narednik Tauzer je jasno video kako se čovek zaneo, pao na koleno i opet pokušao ustati.

Nije hteo više pucati.

Tauzer, napetih nerava, osmotri vrata da ga ne iznenadi još neko ovakvim pokušajem bega.

Ništa se nije pomaknulo.

— Tauzere? — Začuo je narednik Morisov glas.

— Da, gospodine kapetane? — odazvao se Tauzer i odmah pomakao dva koraka u desnu stranu; ako ga neko s lošim namerama promatra, da mu ne odredi tačno mesto.

— To je Hamilton — govorio je Moris, ne izlazeći iz kuće. — Jesi li ga sudio?

— Ne znam.

— Kako ne znaš?

— Ne znam. Pogodio ga jesam — rekao je Tauzer prijatelju. — Sada ću pogledati šta je sa njim. Ti me sačekaj. Nemoj dozvoliti da te banditi ulove, bilo bi mi žao.

Moris nije odgovorio na narednikovo ruganje.

Tauzer oprezno krenu prema

mestu gde je primetio da je razbojnik pao.

Hamilton je bio živ.

Polegao je preko naopako okrenute bačve. Lice je oslonio o dno i teško udisao vazduh. Ru-kama je obgrlio drvo i pokušavao se pridržati.

— Ne pokušavaj ništa — savetovao mu je Tauzer.

Prišavši ranjenom razbojniku, narednik je video da mu ništa nije ni morao savetovati.

Metak je Hamiltona pogodio tačno u mesto gde se spajaju ledne lopatice i ostao negde u telu. Krv je natopila njegovo kožno odelo.

Tauzer levom, slobodnom rukom potegnu razbojnika za kosu.

— Gde je Stajs? — upitao je Hamiltona.

Činilo se da će Hamilton umreti pre nego što bilo šta odgovori.

Lice mu je bilo oznojeno, usne su mu drhtale a oči zadobile čudan, svetlucač sjaj. Kada je pokušao nešto reći, zakazalo mu je grlo.

Tauzer ponovi pitanje.

— Mrtav je — odgovorio je Hamilton, jedva istisnuvši vazduh iz ozledenih pluća.

— Mrtav?! — začudio se Tauzer, iako se lako moglo dogoditi da bar jedan od ovoliko ispaljenih metaka pogodi i Stajsa.

— Mrtav je. . .

— A Pelagora?

— Ubio sam ju.

Tauzer se naljutio na samrtnika.

Ispustio mu je glavu, koja glasno lupnu udarivši o dno bačve.

Brzim korakom Tauzer se vra-

tio do stražnjeg ulaza u Pelagorinu kuću i pozvao Morisa.

— Je li gotov? — upitao je Moris za Hamiltona.

— Jeste, skoro. . .

— Jesi li primetio Stajsa?

— Ne — odgovorio je narednik. — Hamilton kaže da je Stajs mrtav. Kaže i da je ubio Pelagoru. Da li mu veruješ, Mo?

Moris je razmišljao da li da poveruje.

— Dodi, da zajedno pogledamo koga sve ima u ovoj prokles-toj kući. — Pozvao je narednika, ni sam ne verujući u Hamiltonove poslednje reči.

— Šta je sa onim momkom što je stražario na ulazu? — prvo upita Tauzer, pre nego što je izašao iz zaklona.

— On je gotov.

— Vredan si, danas — pohvali narednik prijatelja i pređe preko praga.

Nekoliko trenutaka mu je trebalo da privikne oči na tamu i jasno razabere predmete u velikoj prostoriji.

— Penji se — rekao mu je Moris i pokazao stepenice.

To Tauzera nije obradovalo.

16

Borson ih je jedva dočekao.

Kada je čuo ono što se dogodilo, zbunio se mnogim nejasnim činjenicama.

En je još spavala, a Beti je poslužila oficire viskijem i kafom, a da ju narednik Tauzer nije na to morao podsetiti.

Seli su u naslonjače. Morisa je leva ruka još uvek bolela. On je neprestano brisao znoj sa lica i proklinjao Ridžisa, koji ga je naterao da skače u prašinu.

— Znači, Hamiltona ste sredi-
li?! — veselio se Borson.

Moris skromno potvrdi klima-
njem glave.

— Stajsa nismo pronašli — re-
kao je Moris. — Međutim, Ha-
milton je i za njega rekao da je
mrtav.

— Ne verujem da laže — javi
se Tauzer.

Nekoliko trenutaka su ćutali.

— Šta je onda tražila Džozefi-
na Linen? — upitao je Borson.

— Verovatno je išla srediti ra-
čune sa Pelagorom — pretpo-
stavljao je Moris. — Možda je čak
i ona sama sredila matoru Pela-
goru, a ne Hamilton.

Svi su shvatili da će ti događa-
ji zauvek ostati neobjašnjeni, ne-
jasni. Oni koji bi o njima znali
reći nešto više, već su bili mrtvi.

Moris sleže ramenima i otpi-
gutljaj pića.

Araho mu neće ostati u lepoj
uspomeni.

Pogledao je na krhko i unaka-
ženo telo lepe En, koja je ležala
na postelji i pokušavala se okre-
piti snom.

Ona nije ni čula rat koji se vo-
dio celu noć.

Iako bi trebao biti zadovoljan
što je pomogao da se jednoj tak-
voj opasnosti, kao što je Hamil-
tonova banda, stane na kraj,
Moris to nije bio.

Okus nezadovoljstva osećao je
u celom telu.

Nije bio siguran, ali je postojala
verovatnoća da je Kolins os-
tao živ. Pravda i ovog puta nije
bila tako moćna da do kraja
zbríše zlo.

No, ni sam Moris nije znao
tačno šta je pravedno a šta ne.
Uvek nakon izvršenog zadatka
bi ga proganjalo isto pitanje: je-

su li ljudi kojima je pomogao za-
služili tu pomoć?

Kolins, svakako, nije.

Ni Beti nije bila dostojna da
on i njegovi prijatelji guraju gla-
ve u torbu radi nje.

Sve ovo u čemu je živela i što
je delila sa njima, bilo je nepošt-
eno zarađeno. Nik Faber joj je
svojim zlodelima omogućio da
uživa u blagostanju.

To je platio glavom.

— Hajdemo, vreme je da kre-
nemo za Fort-Gvardu — rekao
je Moris.

Borson i Tauzer ga iznenade-
no pogledaše.

— Zar već?! — začudio se Bor-
son.

— Tek će svanuti — podsetio
je Tauzer Morisa.

No, Moris se samo osmehnu
prijateljima.

— Moramo požuriti. — Ti Tau-
zere, idi i pripremi konje. Dove-
di ih pred hotel. A ti, Borsone,
nemoj više da ti slučajno padne
na pamet da ikada guraš nos u
tuđe poslove, dok si sa mnom.

Tauzer nevoljno izađe da ura-
di što mu je rečeno, a Borson se
začudio što ga Moris krivi.

— Zar već morate ići? — pita-
la je i Beti, zagrlivši Borsona.

— Da. . . — promrmlja Moris.

*

Sa istoka, od San-Antonija, ne-
bo se počelo modriti.

Vazduh je bio bez vetra. Noć-
na svežina je još uvek vladala
nad prerijom, spremna da ustupi
mesto vrućini koju će doneti
dan.

Trojica oficira su izašli iz hote-
la.

Moris zastade na tremu, pri-

pali cigaretu i još jednom pogleda grad.

— Araho i ne izgleda toliko ružno, koliko su mu ljudi ružni i zli — rekao je, ali ni Tauzer ni Borson nisu imali volje da o tome raspravljaju.

Skočili su u sedla.

Upravo kada su izlazili, En se trgnula iz polusna i nekontrolisanim pokretom ozledila jednu od brojnih rana na telu.

Beti je ostala u sobi, da pomogne devojci, pa nije ni ispratila oficire.

Moris se leno ljuljao u sedlu. Osećao je umor u celom telu.

Znoj mu se sušio na leđima i hladio ga. Otečeni zglavak leve ruke boleo ga je i ometao mu svaki pokret.

On pljunu u prašinu.

— Hajdemo — rekao je i poterao konja.

Projahali su glavnom ulicom.

Vešala su to jutro osvanula prazna. No, pred salunom ležalo je telo Patrika Molanda. U Pelagorinoj kući će stanovnici pronaći još nekoliko leševa.

Pronaći će ih, zakopati i zaboraviti, kao što će zaboraviti i oficire.

Kraj

➔ OBAVEŠTENJE KUPCIMA PAN POSTERA

Maloprodajne cene **PAN POSTERA** su 15000 DINARA za veliki format (70 x 100 cm) i 12000 DINARA za mali format (50 x 70 cm).

Najpovoljniji način da sa deset odsto popusta dobijete **PAN POSTER** jeste da unapred uplatite 13.500 DINARA za veliki ili 10.800 DINARA za mali format po jednom primerku i to putem opšte uplatnice na žiro-račun NIŠRO »DNEVNIK« Novi Sad OOUR »Izdavačka delatnost« 65700-603-6350. Kod ovakvih uplata narudžbenica nije potrebna, ali se mora naznačiti naziv i količina postera.

PAN POSTER možete naručiti i pouzećem — putem ove narudžbenice — pri čemu se, pored pune maloprodajne cene zaračunavaju i troškovi otpreme i pakovanja u futrolu.

NARUDŽBENICA

(popuniti štampanim slovima)

NIŠRO »DNEVNIK« OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST« (RJ KOMERCIJALA) 21000
NOVI SAD, Bulevar 23. oktobra 31.

Ovim neopozivo **NARUČUJEM** sledeće postere:

(Naveći oznaku postera i količinu)

Vrednost naručenih postera po važećim cenama, kao i troškove pakovanja i otpreme, platiću poštaru prilikom preuzimanja pošiljke

(Prezime i ime)

(Ulica i broj)

(Zanimanje)

(pošt. broj i mesto)

(Svojeručni potpis naručioca)

KUPCIMA PAN POSTERA!

PAN POSTERE možete kupiti na sledećim prodajnim mestima:

BOSNA I HERCEGOVINA

BANJA LUKA

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Ul. V. Masleše 22.
- Robna kuća »BOSKA«, odel. 216, Trg m. Tita bb.
- knjižara »MLADOST«, Hanište bb.

BIHAĆ

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, M. Tita 10.
- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Ozimice TO - 15.
- SOUR »VESELIN MASLEŠA« GTRO »BIHAĆ«, Drvarska

DOBOJ

- Robna kuća »BEOGRAD«, odel. 3050, M. Tita 1a.

JAJCE

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, br. 466, Ive Lote Ribara 28.

MOSTAR

- knjižara »SVJETLOST«, br. 12, M. Tita 109.

BOS. BROD

- Robna kuća »BEOGRAD« odel. 2850, M. Tita 2.

PRIJEDOR

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, br. 412, M. Tita 35.

PRNJAVOR

- Robna kuća »PRIMA« RO »PROMET«

SARAJEVO

- knjižarska kuća »SVJETLOST« 795, Vase Misikina 14.
- knjižara »SVJETLOST« br. 1, M. Tita 54.
- knjižara »OSLOBODENJE«, M. Tita 13.

TUZLA

- RTK Robna kuća »TUZLANKA«, Bratstva i jedinstva 26.

ZENICA

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 1650, M. Tita 73.

MOSTAR

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Mostarskog bataljona 9.

CRNA GORA

BAR

- NIO »POBJEDA«, Knjižara »KULTURA«, Bul. revolucije 6.

BIJELO POLJE

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 3950.

HERCEG NOVI

- TRO »MJEŠOVITO« OOUR »VELEPRODAJA«, Njegoševa 18.

TITOGRAD

- NIO »POBJEDA«, Knjižara »KULTURA« Ul. Slobođe 35.

TIVAT

- TRO »MJEŠOVITO«, OOUR »PROMET«, Moše Pijade 2.

HRVATSKA

DUBROVNIK

- knjižara »MARIN DRŽIĆ«, Nozarit bb. PLOČE

OSIJEK

- knjižara IKRO »MLADOST«, Ul. L. Kordića 4.

KOPRIVNICA

- knjižara »NARODNE NOVINE«, Trg m. Tita 4.

KARLOVAC

- TRO »TEKSTIL«, RK »KARLOVČANKA« odel. 17.

METKOVIĆ

- knjižara »RAZVITAK«, OOUR »MALOPRODAJA«, Stjep. Filipovića bb

PODR. SLATINA

- Robna kuća »SLATINKA«

RIJEKA

- »DISKO-BUTIK«, Ul. Križanićeva 1.
- knjižara IKRO »MLADOST«, Korzo 11.

PULA

- knjižara »MLADOST«, Trg Republike 3.
- knjižara »MATKO LAGINJA«, Trg bratstva - jedinstva 9.

SISAK

- Robna kuća »GRADSKI MAGAZIN«

NAŠICE

- Nakladni zavod "MATICE HRVATSKE", Radićeva 23.

VARAŽDIN

- Robna kuća "VAMA", odel. 766, Lenjinov trg 9

VINKOVCI

- Robna kuća "VINKOVČANKA"

VIROVITICA

- Robna kuća "TRGOCENTAR", odel. "Samoizbor" 2/1.

VUKOVAR

- Robna kuća "VELEPROMET", - "VUKOVAR", odel. 103.

SLAVONSKI BROD

- knjižara "NARODNE NOVINE", Stovarište veleprodaje

ZADAR

- knjižara "RAD", Lole Ribara 6.
- TRO "ZADRANKA", Skladište br. 7/69, Uvala Gaženice 23.

ZAGREB

- knjižara "MLADOST", Prod. 1, Ilica 30.
- knjižara "MLADOST", Petrinjska 2.
- knjižara ITRO "NAPRIJED", br. 2, Trg Republike 17.
- knjižara "PROSVETA", Trg bratstva - jedinstva 5.
- knjižara "TEHNIČKA KNJIGA", br. 1, Masarikova 17.
- knjižara "TEHNIČKA KNJIGA", Kačićeva 26.

SLAVONSKA POŽEGA

- RO "POŽEŠKA DOLINA", RK "SLAVONKA", Nikole Demonje 5.

MAKEDONIJA**SKOPLJE**

- knjižara "MAKEDONSKA KNJIGA" 4, Trgovački centar
- knjižara "KULTURA", br. 42, Pitu Guli 1

SLOVENIJA**DOMŽALE**

- Robna kuća "NAPREDAK", Totov trg 1

CELJE

- knjižara "PRIMORSKI TISK", JLA 5.

KRANJ

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA", Majstrov trg 1.

LJUBLJANA

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA" in galerija, Ti-tova 3.
- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA", Nazorjeva 1

MARIBOR

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA", Galerija ARS, Gosposka 28.

PTUJ

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA"

SLOVENJ GRADEC

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA", Glavni trg 8

TITOVO VELENJE

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA"

TOLMIN

- knjižarna "MLADINSKA KNJIGA"

SRBIJA

(van pokrajina)

ALEKSINAC

- knjižara BIGZ "KULTURA", br. 6, M. Tita 133.

ARANDELOVAC

- knjižara "PROSVETA" JNA 2.

BAJINA BAŠTA

- RO "KADINJAČA", M. Tita bb.

BEOGRAD

- Robna kuća "BEOGRAD", odel. 125, Terazije 15 - 23.
- Robna kuća "BEOGRAD", br. 2, Knez Mihailova 5.
- Robna kuća "BEOGRAD", odel. 137, Nušićeva bb, DRAKSTOR
- Robna kuća "BEOGRADANKA", br. 4, Masarikova 5.
- Dečja robna kuća "BEOGRAD", Trg Marksa i Engelsa
- knjižara "JUGOSLOVENSKA KNJIGA", Knez Mihailova 2.

BEOGRAD

- knjižara BIGZ "KULTURA", Terazije 45
- knjižara BIGZ "KULTURA" 37, Bul. revolucije 239.
- knjižara BIGZ "KULTURA", Požeška 61, BANOVNO BRDO
- knjižara BIGZ "KULTURA", Patrisa Lumumbe 46, KARABURMA
- knjižara BIGZ "KULTURA", S. Vukosanova 9, MILJKOVAC
- TRO "PAPIR" prodavnica "CERAK", Kosmajka 56a, CERAK

NOVI BEOGRAD

- Robna kuća "MERKATOR", Palmira Toljatića 7
- knjižara BIGZ "KULTURA", br. 4, Narodnih heroja 11.

ZEMUN

- Robna kuća "BEOGRAD" OOUR 1233, M. Tita 13

DONJI MILANOVAC

- knjižara - prodavnica "SLOGA" OOK "MI-

ROČ", M. Tita bb.

BOR

- Robna kuća "BEOGRAD", odel. 2250, M. Tita 2.

ČUPRIJA

- Robna kuća "MERKATOR" - ANGROPRO-MET, Ul. Cara Lazara 3.

ČAČAK

- RO "PROSVETA" knjižara "BRANISLAV NUŠIĆ", M. Tita 12.

KNJAŽEVAC

- Robna kuća "BEOGRAD" OOUR 2750, Trg oslobođenja 2.
- knjižara MIR "NOTA", Karadordeva 11

KRAGUJEVAC

- knjižara "PROSVETA", Dom knjiga, M. Tita 54

KRALJEVO

- Prod. "GVOŽĐAR" - "KOLOR", Cara Lazara 38.

KRUSEVAC

- Prod "UKRAS" OOUR "DEVA", Mirka Tomića 2.

SRBIJA
(van pokrajina)

LESKOVAC

- knjižara BIGZ «KULTURA», br. 27, Južni blok 1.
- Samost. trgov. radnja - knjižara, Svetozara Markovića 102.

NIS

- knjižara «NOVA KNJIGA», Dušanova 102.
- knjižara «GRADINA», Prod. 2, M. Tita 38.
- knjižara «GRADINA», Prod. 4, Voždova 74.
- knjižara «GRADINA», M. Tita 113.

PARAČIN

- Robna kuća «BEOGRAD», odel. 2550, M. Tita 41.

POŽAREVAC

- Robna kuća «BEOGRAD» OOUR 3562, Trg oslobođenja 1.

SMEDEREVO

- knjižara «DUNAV» OOUR «PREHRANA», Moše Pijade 12
- Samostalna knjižarska radnja, Ul. Karađorđeva 18.
- Prod. «DUNAV» - «GRAMO - BAR», br. 222, Karađorđeva 14.

SVETOZAREVO

- knjižara BIGZ «KULTURA», br. 41, M. Tita 14.

ZAJECAR

- Robna kuća «BEOGRAD», br. 3150, Trg oslobođenja 20.

ŽITKOVAČ

- knjižara BIGZ «KULTURA», br. 18, M. Tita 13.

VOJVODINA

APATIN

- Robna kuća «PODUNAVLJE», br. 56, M. Tita 6.

BAČKA PALANKA

- Robna kuća «IZBOR», M. Tita 27 - 29.

BAČKA TOPOLA

- knjižara «FORUM», br. 3, Rade Končara 4.

BELA CRKVA

- Prodavnica «DNEVNIK»-a

BEZDAN

- knjižara «VESELIN MASLEŠA» OOUR «PROSVETA», M. Tita 45.

KOVACICA

- knjižara «PROSVETA», M. Tita 48.
- Robna kuća «PROGRES» OOUR «BUDUČNOST», M. Tita 46.

KLJAIČEVO

- knjižara «PROSVETA»

NOVI SAD

- Robna kuća «NORK», JNA 17.
- knjižara «SVJETLOST», br. 14, Zmaj Jovina 12.
- prodavnica «DNEVNIK»-a, Zmaj Jovina 11.
- prodavnica «DNEVNIK»-a, Detelinara, Rume-
nački put 27.
- prodavnica «DNEVNIK»-a, LIMAN II, Ravenička
11.
- prodavnica «DNEVNIK»-a, Petrovaradin, Blok
VIII.

STANIŠIĆ

- IRO «VESELIN MASLEŠA» knjiž. «PROSVETA»,
Oslobođenja 95.

PADINA

- TUTRO «PROGRES» OOUR «BUDUČNOST»,
M. Tita 41.

PALIĆ

- Robna kuća «NAMATEKS» - «PALIĆ», Horgo-
ški put 71.

PANČEVO

- BIGZ «KULTURA», br. 43, Žarka Zrenjanina 3.
- knjižara - poslovnica «PANČEVO», Ul. Oslobo-
đenja 19.

RUSKI KRSTUR

- knjižara PK «PRVI MAJ» - «GAVRILO NAD», M.

Tita 76.

SOMBOR

- knjižara «PAPIRUS» - «PROSVETA», M. Tita
26.

SR. MITROVICA

- knjižara «ZMAJ JOVA», br. 125, Trg bratstva -
jedinstva 8.
- knjižara «BUDUČNOST», M. Tita 16.

SRBOBRAN

- knjižara «NAPREDAK», Trg slobode 6.

SUBOTICA

- knjižara «MINERVA», Prod. 1, 10. oktobra 4.

TEMERIN

- prodavnica «CENTROSLAVIJA» OOUR «TISA»,
M. Tita 375.

VRŠAC

- Robna kuća «BEOGRAD» OOUR 1850, Trg po-
bede 7.

ZRENJANIN

- knjižara «FORUM», br. 5, M. Tita 19.
- knjižara BIGZ «KULTURA», br. 38, M. Tita 6.

NOVI BEČEJ

- TRO «POTISJE» knjižara «SVJETLOST», M. Tita
1.

U SLEDEĆEM BROJU

Džon Pejdž

BANDA MAJORA RETLEND

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORI**